XIX. évfolyam 32. szám Ára: 1 forint 1963. augusztus 8.

Ludas Matyi

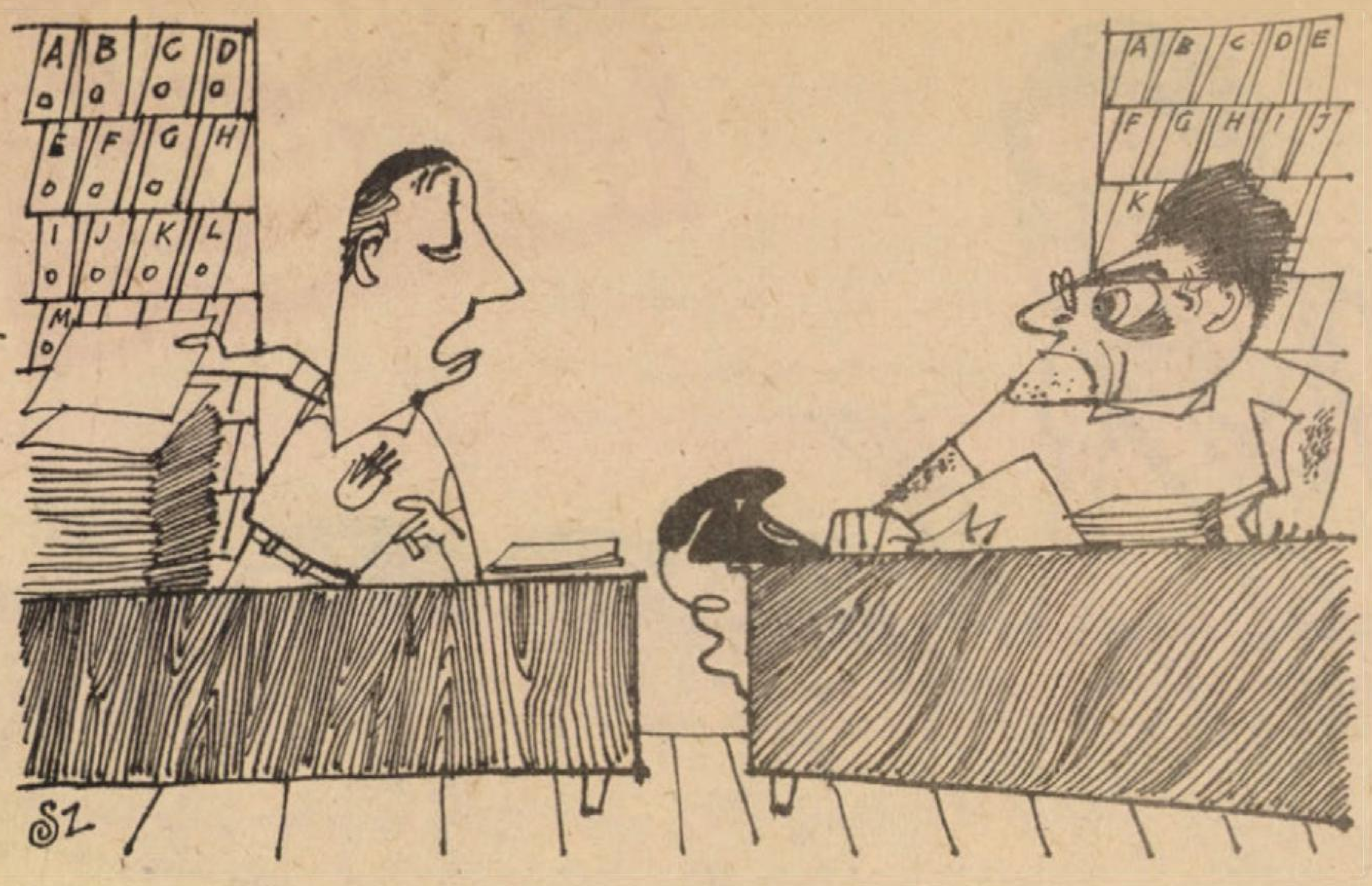

VÁLLALATI MÉRKŐZÉS UTÁN

— Hívatni tetszett?
— Igen. Miért nem adta le tegnap a labdát, amikor látta, hogy üresen állok?!

A legnagyobb sértés

Szűr-Szabó József rajza

– Ért is maga az átszervezéshez!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉPTELEN HELYZET

Szigetváron, a Baranya megyei Fényszöv helyi kirendeltségének fényképész-műtermében csak a felvételt és az előhívást végzik el, a filmet a pécsi központba küldik, ott születik meg a fénykép, amelyet aztán visszajuttatnak a szigetvári kirendeltséghez. Akkor átveheti a megrendelő.

Mennyi idő múltán?

Ez elsősorban attól függ, milyen gyorsan küldik fel a tekercset Pécsre. Ha valaki a tekercs első kockáira kerül, várakozhat, míg megtelik az egész film, hiszen csak akkor lehet előhívni. A határidőt befolyásolja, hogy a pécsi központban mennyi munka torlódik éppen össze, és mennyi időt vesz igénybe az ide-oda szállítás.

Jómagam július elsején rendeltem meg három darab 6 X 9-es képet. Ma, amikor ezt a levelet írom, tizenkettedikét mutat a naptár, és kép sehol!

Szigetvár nyolcezres lélekszámú község. Megérdemelne egy olyan fényképész-műtermet, ahol a képet el is készítik. A kirendeltség három munkatársa jól és gyorsan elláthatná ezt a feladatot, ha kapnának egy nagyítógépet. Jelenleg reális a veszély, hogy mire elkészül a fotográfia, már nem fogadják el az igazolványhoz. Annyira megöregszem időközben.

Rajczi Rudolf
Szigetvár
Zrínyi tér

Öngyilkosságom története

— Köszönöm kérdését, kedves doktor úr. Jól érzem magamat. Nem, nem esik nehezemre a beszéd. Szívesen elmondom önnek, hogy miért is tettem... Egy kicsit talán feljebb ülnék a párnán... köszönöm, így nagyon jó lesz... és ha egy cigarettát is kaphatnék, nem, nem fog ártani... köszönöm szépen... hol is kezdjem...

Talán háromnegyed évvel ezelőtt történt, hogy szívélyes meghívót kaptam igazgatóságomtól, keressem fel őket egy rövid megbeszélésre. A megbeszélés csakugyan rövid volt és világos. — Arra szeretnénk kérni önt — mondta az elnökünk —, hogy vállalja el hintaló-üzemünk kulturális patronálását. Mindössze két óra elfoglaltságról van szó, havonta egyszer. Odalátogat megnézni, mit csinálnak, tanácsot ad. Bizonyos vagyok benne, hogy megadja nekünk ezt a segítséget.

Természetesen elvállaltam, havonta egyszer nem olyan nagy megterhelés. Az Első Magyar Hintalónál őszinte örömmel láttak, jólesett az a kitüntető bizalom, mellyel az igazgató fordult felém. Felajánlotta, ha már kapcsolatba kerültem velük, vegyek részt nagybizottsági munkájukban is, ismerjem meg problémáikat alaposabban, bizonyosan segítségükre lehetek sok mindenben. Havonta egyszer tartanak ilyen ülést, szakítsak magamnak időt arra, hogy eljövök hozzájuk.

Szívesen megígértem, érdekelt a gyár is, és havonta egy alkalom igazán nem nagy megterhelés. Már másnap kaptam is egy meghívót az ülést előkészítő kisbizottsági értekezletre, melyet mindössze havonta egyszer tartanak, a nagybizottsági ülések előtt.

Az értekezlet nagyon érdekes volt. Ott volt a fa- és lóipar képviselője is, és egyhangúan engem delegáltak a „Favágók Lapja" szerkesztő bizottságába. Amikor arról biztosítottak, hogy havi egy ülés lesz mindössze, egy kis szédülést éreztem attól, hogy havonta egyszer, de havonta igazán csekély elfoglaltság egy másfél-kétórás elfoglaltság, havonta egyszer. Nem, nem izgatom magamat, kedves doktor úr, mondom, persze, vállaltam a felkérést. Havonta egyszer volt egy tájékoztató-ülés, mely arról tájékoztatott, hogy miről tájékoztassam aktíváimat, akiket havonta egyszer egy ülésen tájékoztattam. Ez idő tájt még havonta egyszer egy továbbképző előadásra is, melynek egy konzultációja volt utólag minden hónap utolsó keddjén, s előzetesen egy munkamegbeszélés minden hónap első keddjén. Nem, nem sírok, csak a szemembe ment a kispárna... Szakosztályi ülésünk szerencsére csak egy alkalommal volt havonta, én csak egy albizottságba kerültem, mely havonta egy ízben előkészítette a maga munkatervét.

A vezetőbizottsági ülések alól szerettem volna kihúzni magamat, de nem tehettem, különösen azért nem, mert éppen felszólalásom nyomán határozták el, hogy nem két alkalommal, csupán egy alkalommal tartanak majd havonta munkamegbeszélést, mert így nem jelenthet megterhelést senkinek, hogy csak egy alkalommal havonta, és csak másfél órára, mindössze havonta egy ízben és... nem, nem érzem magam rosszul, talán csak azért rángatódzom, mert a lepedő lecsúszik... És ha még egy cigarettát kaphatnék.. a tárgyra térek most már.

...Az a dolog, az akkor történt, midőn egy meghívót kaptam a bérszámfejtőség ellenőrző bizottságába. Akkor azt mondtam, nem tudom vállalni a feladatot. Az alakuló-ülés vezetője megdöbbenve nézett rám, és csak annyit kérdezett: nem tartom-e különösnek, hogy visszautasítok egy olyan megbízást, mellyel mindössze csak havonta egy ízben kellene néhány órát foglalkoznom. Akkor tántorogva felálltam, köszönés nélkül elhagytam az értekezletet, és az udvaron felsorakozott hintalovak elé vetettem magamat... Hát így történt...

(Somogyi)

A hipochonder vágyálma

Szegő Gizi rajza

Orvos: Milyen betegséggel szolgálhatok?

Késik a divat

Nem kis meghökkenéssel szemléltem ifjúságunk egy csoportját a kánikula emlékezetes napjaiban. Ugyanis, amikor az átlagpolgárok jövedelmük túlnyomó részét fagylaltra költötték, s éjszaka pizsama helyett fridzsiderben aludtak, ezek a rendületlen fiatalok sötét színű pulóverekben sétifikáltak az olvadozó aszfalton. Érdeklődésemre egy hölgyismerősöm elárulta szűnni nem akaró fekete pulóverének az okát:

— Most ez a divat külföldön!

S mert tekintetemből holmi hitetlenkedést olvashatott ki, hozzátette, hogy ha kívánom, megmutatja, egy európai-hírű magazin júniusi számát...

S ekkor egyszerre mindent megértettem.

Hozzánk a nyugati divatlapok némi késéssel érkeznek. Aki tehát a bennük lefektetett alapelvek szerint óhajt öltözködni, az önhibáján kívül mindig elmarad minimum egy évszakkal. Nyáron a tavaszi divatot hordja, ősszel a nyárit, s télen viszont az őszit.

Mi tehát a teendő?

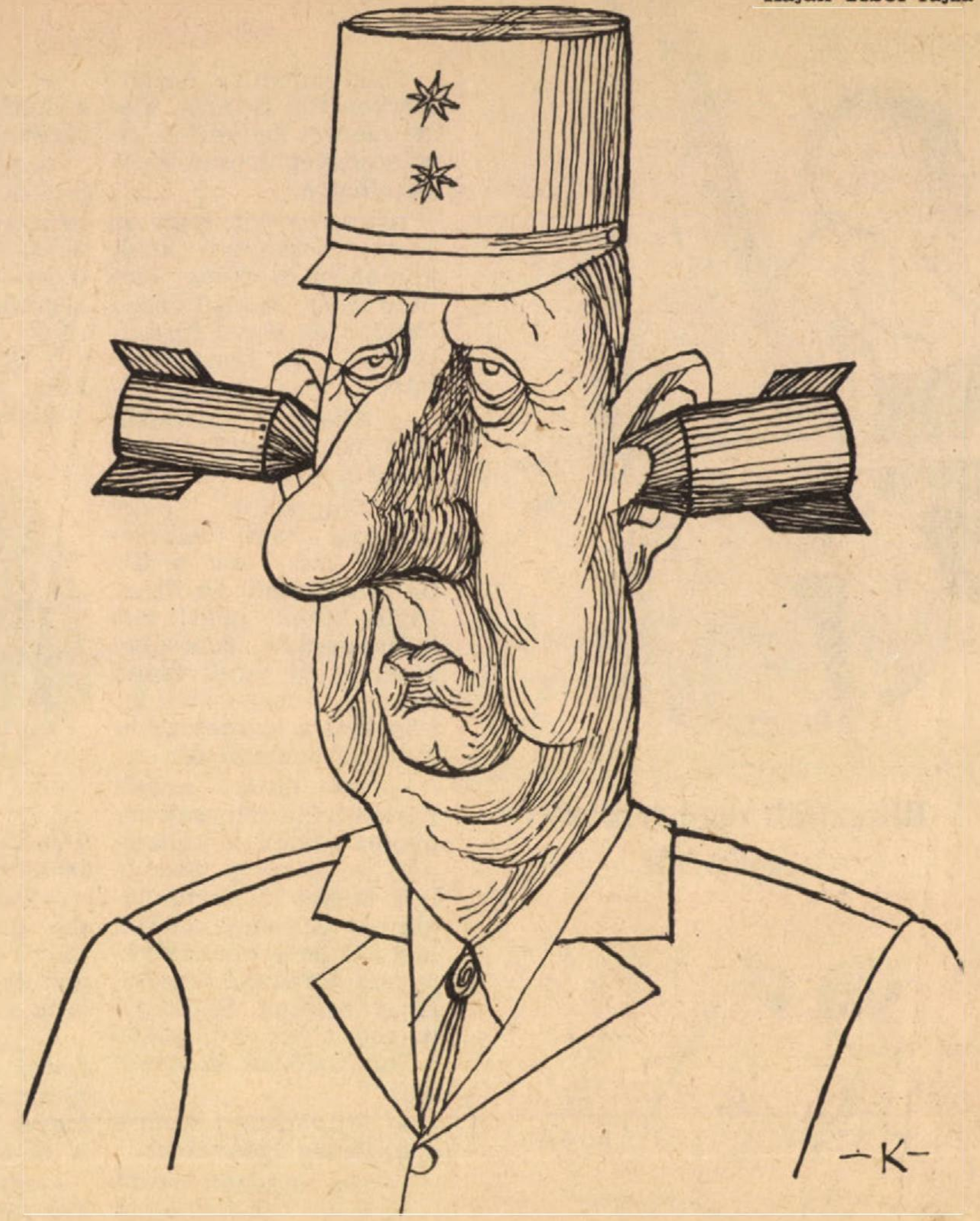
Szerintem legcélszerűbb talán még az volna, ha a nagy nemzetközi hírügynökségek képtávírón rendszeresen ismertetnék az aznapi, mondjuk, párizsi divatot. A legfrissebb fotókat pedig késedelem nélkül közölné a magyar sajtó.

Sok felesleges hőgutát és megfázást lehetne ilyen módon megspórolni.

d—th.

Francia atomcsend

Kaján Tibor rajza

SZERVEZÉS KÉRDÉSE AZ EGÉSZ

A Bámexbumfért fennállásának tizedik évfordulóján nagy ünnepségeket rendezünk a Ló utcai székházban, amelyre hatvanezer külföldi és harmincnégyezer belföldi vendéget hívtunk meg.

Az ünnepség programja a következő:

1. Kopjatörés a hivatal udvarán, IV. Henrik korabeli ruhákban.

2. Lepényevő-verseny.

3. Vadászat a Ló utcában, idomított sólymokkal.

4. Ökörsütés, tűzijátékkal.

5. Szarmata lovasroham, előadják a vállalat dolgozói.

6. Ultiparti élő kártyalapokkal.

7. A napközi otthon növendékeinek non-figuratív kiállítása.

8. Tengeri csata egy mesterséges tóban, a Főközpont engedélyével egy gályát és két naszádot elsüllyesztünk.

9. Monstre díszebéd a vállalat ebédlőjében, korhű igricek részvételével.

10. Monstre bál a vállalat kultúrtermében, amelyen részt vesznek az összes bel- és külföldi vendégek, továbbá a Bámexbumfért dolgozói és a nyugdíjasok.

Néhány nappal az ünnepség előtt, amikor már minden elő volt készítve, amikor már minden úgy ment, mint a karikacsapás, megjelent a szervező-irodában a vállalat szakácsnője, Böbe néni, és sértődött hangon így szólt:

— Rám ne számítsanak... Én ezt nem csinálom...

— Mit nem csinál, drága Böbe néni? — kérdeztük kórusban.

— Én nem fogok főzni annyi embernek... Hányan is lesznek?

— Ugyan, Böbe néni, még százezren se lesznek... Mi az magának, édes Böbe néni?

— Nem vállalom.

— Ha elvállalja, prémiumot kap... Nem is kis prémiumot!...

A prémium szóra megenyhült a mi édes, drága Böbe néninek:

— Hát jó... Elvállalom. Legfeljebb várnak egy kicsit azok a vendégek... És mi lesz a kiszolgálással?

— Hogyhogy mi lesz? Hiszen van egy felszolgálónőnk... Legyen nyugodt, mi mindenre gondoltunk...

Valóban: mi mindenre gondoltunk. Tudtuk, hogy a száz személyes étteremben nem fér el egyszerre kilencvennégyezer ember, ezért hát kitaláltuk, hogy a várakozókat jelmezes-zenés felvonulásokkal és középkori misztérium-játékokkal fogjuk szórakoztatni. A gyengébb szervezetűek vitamin-injekciókat kapnak: mozgó orvosi rendelők keresik fel majd a sorbanállókat.

Amikor minden a legnagyobb rendben volt, amikor már minden úgy ment, mint a karikacsapás, valakinek eszébe jutott, hogy csak egy mosdónk van, és abban is csak tíz ember fér el egyszerre.

Megnyugtattuk az illetőt, hogy nem lesz semmi baj, a mosdó mellett kiállítást rendezünk a Bámexbumfért történetéből, és ha a szórakoztatva tanító tablók mégsem vonnák el a vendégek figyelmét, akkor megindítjuk a mosdó előtt elhelyezett rejtett szökőkutat, amely esténként több színben fogja gyönyörködtetni a mosdó előtt várakozókat. És ha még ezzel sem tudjuk elvonni a kedves vendégek figyelmét, akkor megszólaltatjuk a mosdó bejárata felett elhelyezett harangjátékot...

— És mi lesz, ha mégis morogni fognak? — kérdezte egy kollégánk.

— Hadd morogjanak — felelte a Bámexbumfért igazgatója. — Száztagú zenekar játszik majd, úgysem fogja hallani senki...

Mikes György

Eszményi házasság

Illusztrált regényrészlet 1963-ból

„... és mélyen egymás szemébe néztek ...”

Minőségi interjú

Felkerestem az Asztali Herkentyűk Gyárát. Készítményei kedveltek, de minőségileg erősen kifogásolhatók.

Köztudomású, hogy az asztali herkentyű kicsi, gömbölyű és forog. Érthető tehát, ha elsősorban ezzel a kérdéssel fordultam a gyár igazgatójához:

— Miért gyártanak csak nagyméretű asztali herkentyűt?

— Dolgozóink nagy többsége óriási lelkesedéssel vesz részt a Kilián-mozgalomban. Ezenkívül kitűnő gyári futballcsapattal rendelkezünk. A fő törekvésünk az, hogy a fogyasztók kívánságát a legmesszebbmenőkig kielégítsük.

— Az önök asztali herkentyűje nemcsak nagyobb méretű a kelleténél, de nem is gömbölyű. Milyen új technológiával lehetne elérni, hogy az önök herkentyűje ne tojás alakú legyen? Hogy egészen gömbölyű legyen, olyan, amilyenre a fogyasztónak szüksége van!

— Mi versenyt futunk a közönség igényeivel.

— Hol tartanak most?

— Nem dicsekvésből mondom, de a szövetkezeti lakásépítési akcióban az élen járunk, s minden segítséget megadunk a dolgozóknak...

— Na de hol tartanak a herkentyű gömbölyűségével?

— Sorolhatom tovább is: soha ennyien még nem részesültek nálunk nyári üdültetésben, mint most; kollektív kirándulásaink nagyon népszerűek; a közeljövőben indul külföldi tanulmányútra, az én személyes vezetésemmel, gyárunk

delegációja a baráti országokba...

— Tanulmányútra. Persze, hogy kicsi és gömbölyű legyen végre az asztali herkentyű nálunk is...

— Az nem lényeges! Így is eladjuk a herkentyűinket, és ezután is el fogjuk adni, még ha nem is olyan gömbölyűek...

— De hát akkor miben tanulmányút a tanulmányút?

— A személyi kapcsolatok felvétele a fontos! Hogy megismerjük egymást, hogy megbecsüljük egymást... Ez politikai kérdés is. Ugye, érti az elvtárs?!

— Értem. De úgy tudom, az önök herkentyűinek nemcsak a méreteivel és a gömbölyűségével van baj. A legnagyobb minőségi hibája, hogy nem is forog.

— Ismétlem: így is elfogy. Egyébként is dolgozóink az egész kerületben élenjárnak a társadalmi munkában; üzemünkben fellendült az olvasómozgalom; az idén az első félévben kétszer annyi könyvet vettek ki dolgozóink a könyvtárból, mint tavaly az egész esztendőben. Bőven részt veszünk a kultúrforradalomban...

— Mit gondol, igazgató elvtárs, miért vásárolja meg a fogyasztó az önök asztali herkentyűjét, amely túlságosan nagyméretű, nem is gömbölyű, nem is forog s rengeteg a panasz a minőségére?

— Először is: a fogyasztó, az fogyasztó, tehát mindig panaszkodik. Másodszor: mert nem kap mást. Harmadszor: — jegyezte meg az igazgató mély meggyőződéssel — még nem vagyunk a kommunizmusban, hogy minden igényt ki lehessen elégíteni.

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZERETNÉNK VASÁRNAP IS MOZIBA JÁRNI!

Községünkben, Sikátorban 1963 márciusáig a Veszprém megyei Moziüzemi Vállalat keskenyfilmvetítő-készülékkel minden héten három előadást tartott. Egyet csütörtökön, kettőt pedig vasárnap. De amióta Veszprémvarsány normál-vetítőt kapott, vasárnapi előadásaink megszűntek, azzal az indokolással, hogy a közös mozigépész mindkét feladatát nem képes ellátni. A vállalat azonban, úgy látszik, nem akar másik gépészt alkalmazni, habár községünkben is volna olyan jelentkező, aki ezt a munkát szívesen elvégezné.

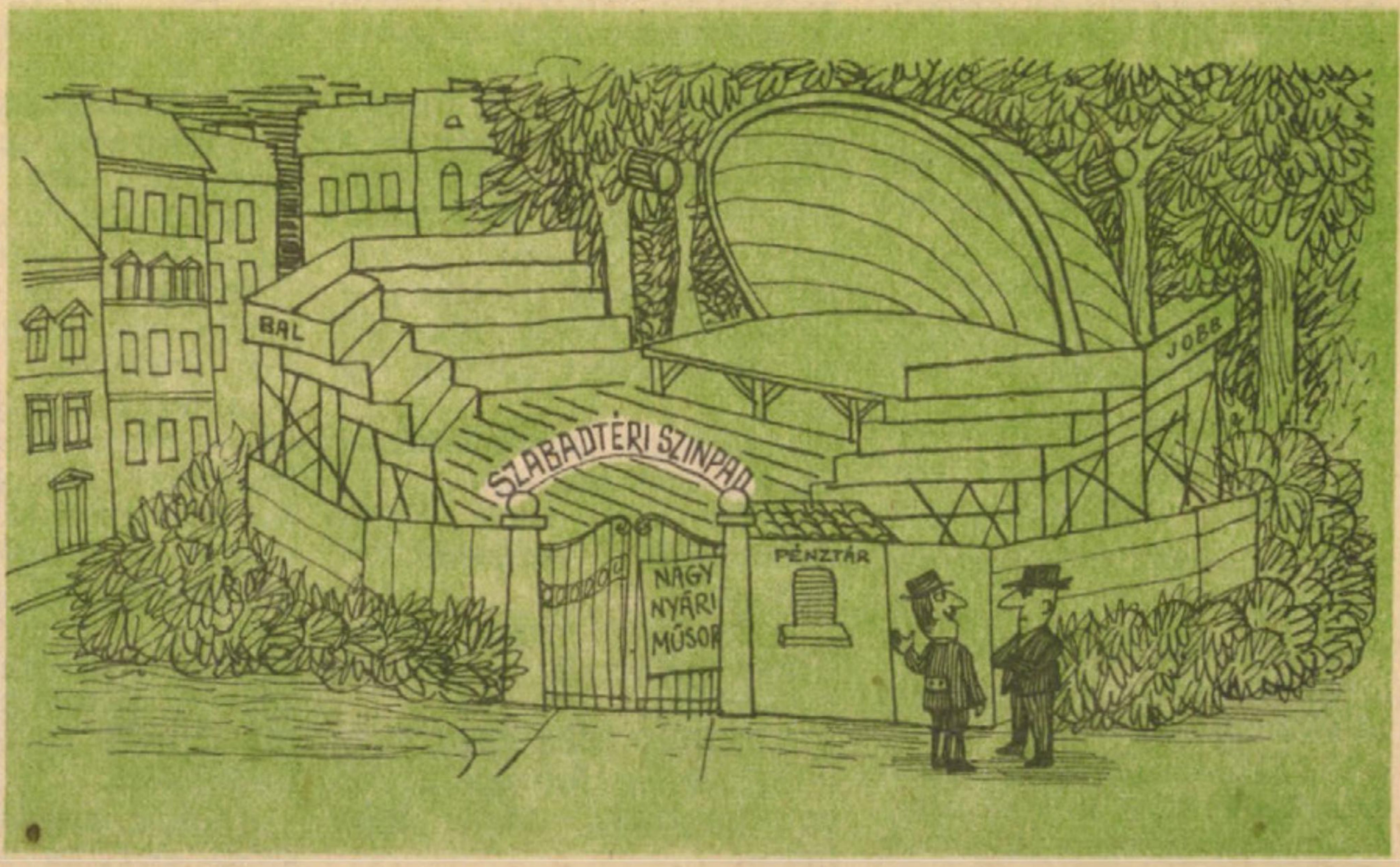
Már több ízben fordultunk kérésünkkel a különféle szervekhez, míg végül július 17-én a Megyei Tanács művelődésügyi osztályától elutasító választ kaptunk.

A nyolcszáz lakosú Sikátorban a legfőbb kulturális lehetőség a mozi. A földeken ilyenkor nyáron sokszor estig dolgozó embereknek csak pihenőnapokon van idejük szórakozásra. Ezért nagyon kérjük az illetékeseket, tegyék ismét lehetővé a jól bevált vasárnapi két előadást!

Szita József párttitkár
Török Mihály VB-elnök
és még 58 aláírás

Kritika

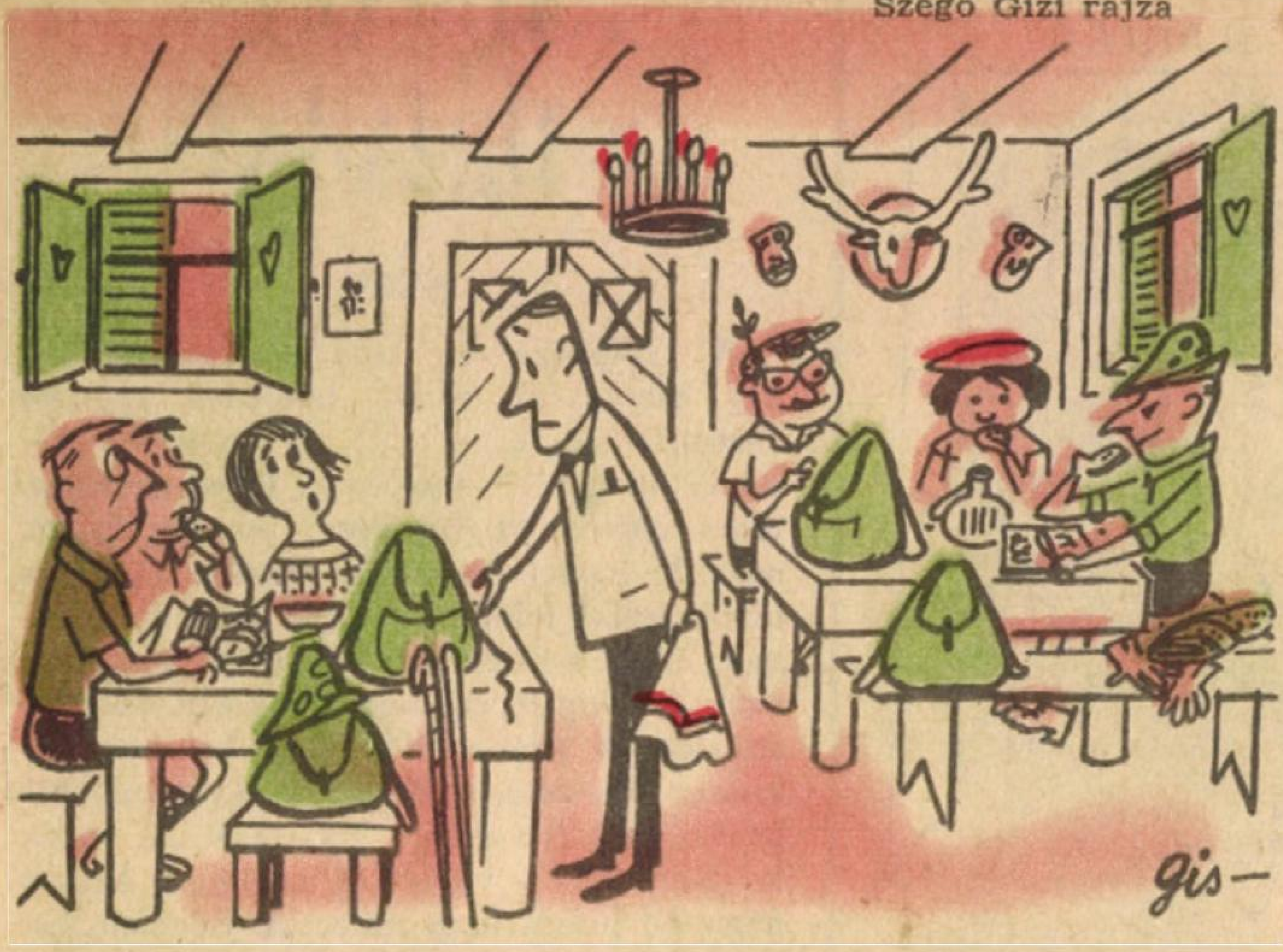
Kaján Tibor rajza

– Ide jövőre inkább kukoricát kellene vetni...

Egy turistaházban

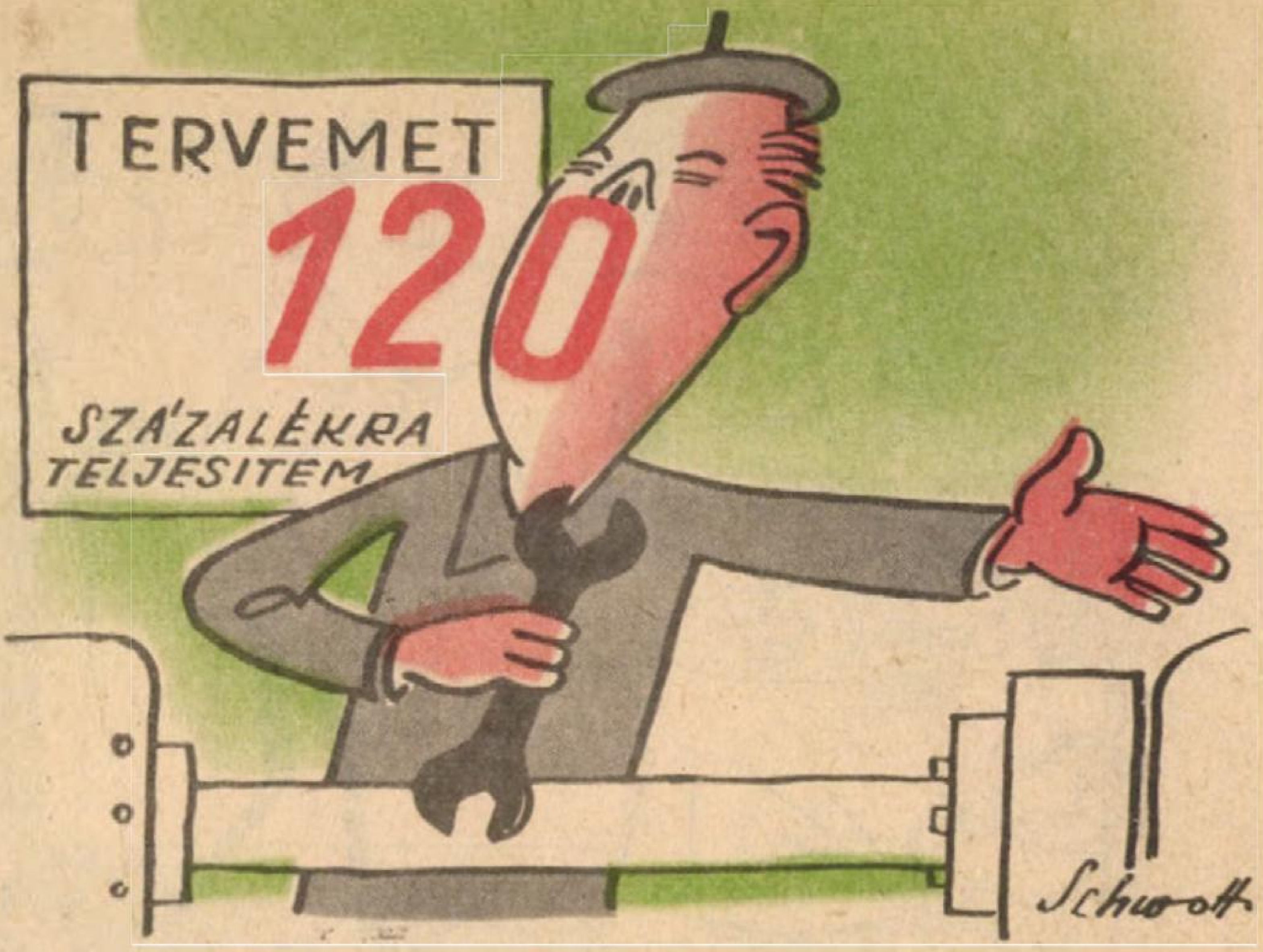
Szegő Gizi rajza

Pincér: Sajnos, italunk nincs már, de megkínálhatnának egy kis körözöttes szalámival . . .

A szájhős

Schwott Lajos rajza

A KÖNYÖRTELEN POZSÁRI

A Vajmiért vállalatnál mindenki tudta, hogy mi Pozsári besorolása, de senki sem volt tisztában a hatáskörével. Mint a teljhatalmú igazgató régi barátja és osztálytársa került a vállalathoz, a titkársághoz osztották be, sokan „mindenesnek" tartották, a háta mögött „az öreg Leójának" becézték. Egy változat sem felelt meg az igazságnak. A puhaszívű, jóságos igazgató azért tartotta a már diákkorában könyörtelennek ismert Pozsárit, hogy elintézze helyette a kínos ügyeket.

Amikor Berezleivel közölni kellett, hogy nem ő kapja meg a régóta ígért párizsi tanulmányutat, mert erre a központból jelöltek ki egy törekvő fiatalembert, az igazgató természetesen Pozsárit bízta meg a lesújtó hír közlésével. Pozsári nemcsak könyörtelenül, de egyben rajongó szenvedélyességgel végezte feladatát. Mint kedélyes bakó, szeretett némi humort is vegyíteni a szövegébe. Nem azt mondta a szerencsétlen áldozatnak, hogy nagyon sajnáljuk, a központ másképpen döntött, te majd legközelebb mész, fiatal vagy, előtted az élet, hanem élcelődött a vértanú rovására.

— Ugye Berezlei, hallottad, hogy Párizsban huncut a lány?!

Berezlei nagyot nézett.

Ekkor a könyörtelen Pozsári hátbavágta, és jóízű hahota kíséretében a fülébe harsogta:

— Hát ezután nemcsak huncut lesz, hanem szomorú is, mert a daliás Berezlei nem utazik Párizsba.

Ha valakit nyugdíjba kellett küldeni, azt az igazgató megbízásából Pozsári kérette magához. Ő aztán minden bevezetés nélkül rákezdte:

— Öregem, helyet a fiataloknak, ez a jelszó! Rádfér a pihenés, fáradtnak látszol!

Egy szép napon, pontosan a hónap másodikán, a jóságos igazgató sokáig bent maradt a hivatalában: íróasztalán összegyűltek az elintézésre váró akták. Amikor hazafelé tartott, meglepetéssel látta, hogy Pozsári még mindig a szobájában rostokol. Fejét kezébe temetve búslakodott.

— Mi baj, komám? — kérdezte tőle a régi barát közvetlenségével. — Miért nem mégy haza?

A könyörtelen Pozsári holdkórosan nézett fel, és nyöszörögve válaszolta:

— Borzalmas dolog történt velem. Tegnap ultiztam a barátaimmal, megvadultunk és a végén vesztettem száz forintot. Ez a százas most hiányzik a borítékomból. Félek hazamenni, nem merem megmondani a feleségemnek.

Stella Adorján

FALUSI HÍRADÓ

TÍZ ÉV LEGNAGYOBB DOHÁNYTERMÉSÉT SZEDIK SZABOLCSBAN

– Úgy látom, anyjuk, hogy nagy dohány áll a házhoz.

SIKERÜLTEK A PROBASÜTÉSEK AZ ÚJ BÚZÁBÓL

– A prototípus mindig jó, csak a sorozatgyártással van baj . . .

VILLAMOSÍTJÁK A BÁCS MEGYEI GAZDASÁGOKAT

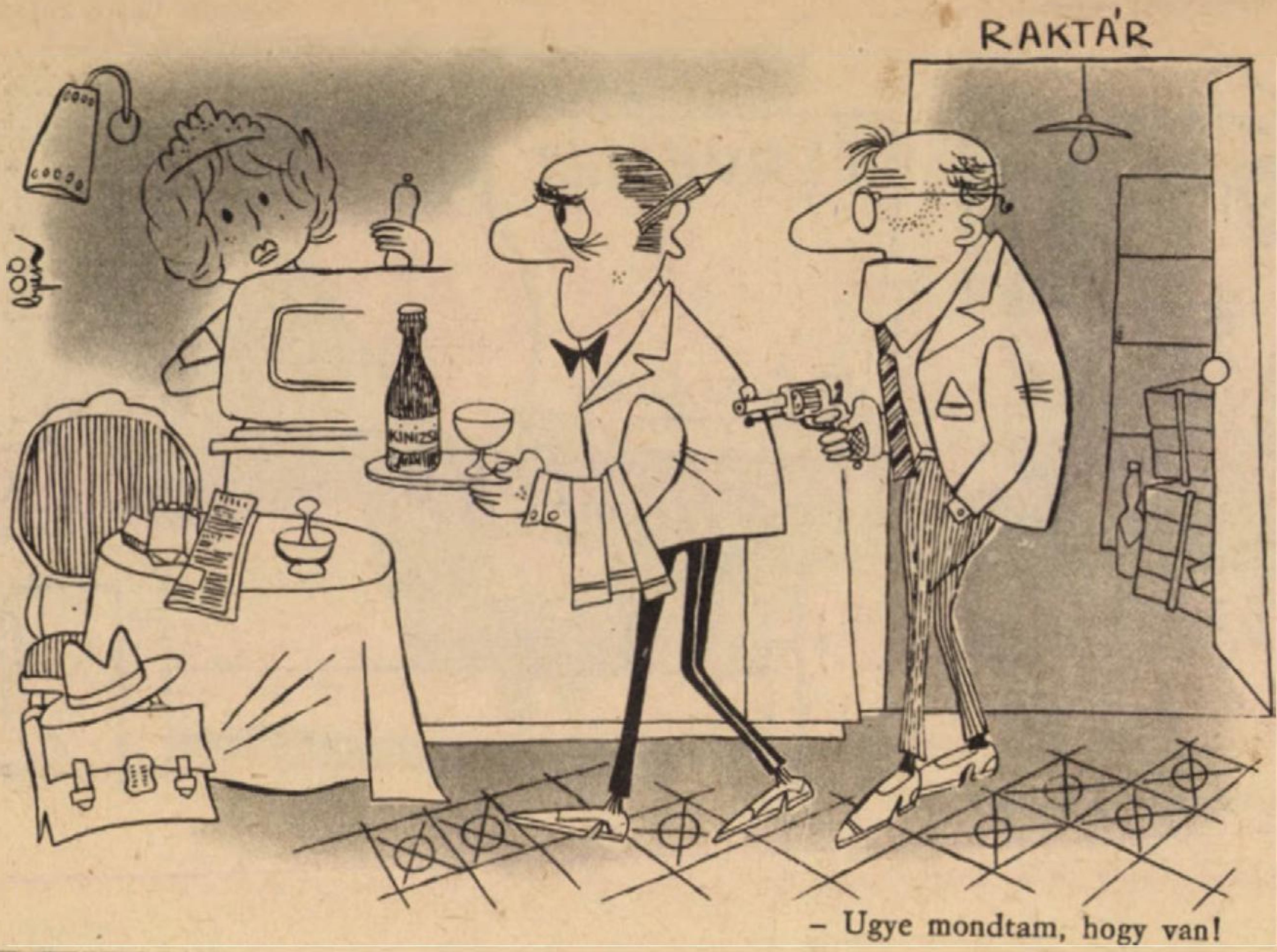

– Nahát, hogy ez a Julis néni mennyire megváltozott! . . .

Füllöp György rajza

Olcsó sör

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ugye mondtam, hogy van!

APRÓSÁGOK

Kártyaszenvedély

Világkörüli útja során a kedves külföldi vendég ellátogatott hozzánk is. El volt mindentől ragadtatva, csak egytől nem. Itt nincsen játékkaszinó. De a város szépsége, az emberek kedvessége mégis itt tartotta, sőt meg is hosszabbította itt-tartózkodását. Hanem azután... mint a futballistáknál mondják, rettenetes „labdaéhséggel" rohant a következő állomása, Kitzbüchel felé. Ahol kártyaklub is van. Kérdeztem a címét.

– Könnyen meg lehet jegyezni. Kitzbühel, Grand Hotel.

Várom az első anzikszot. „Feladó: X. Y., Kitzbühel, Grand Hotel."

Ha egy hét múlva – vagy még előbb – így írja majd a feladót: Kitzbühel... Hotel... tudni fogom, hogy már nincs egy grand-ja sem.

Párbeszéd egy kirakat előtt

Jól öltözött férfi és nő bandukol a körúton. A férfi kopasz, a nő túsarkú cipőt visel. Házaspár lehet, a jelekből ítélve. A nő ugyanis minden kirakat előtt megáll, a férfi mindig tovább halad, majd kényszeredetten megáll, és bevárja társát. Az egyik fényes kirakat előtt azonban nem tud továbbiszkolni, a nő belecsimpaszkodik a karjába, és lefogja.

– Nézd – csicsereg a nő – ezt a csodálatos bundát. Igazán megvehetnéd nekem.

– *Majd megveszek* – mondja a férfi ejtett hangon és zordan.

Téves kapcsolás

Naponta alarmíroztatnak. Hol az V. kerületi Vendéglátóipart keresik, hol egy Útépítőt, hol valami Ruhagyárat. Télen, vacogó hidegben ki kell ugranom a meleg paplan alól, nyáron, kánikulában a fürdőkád enyhet adó tárolt vizéből kell szaladni vizes, tocsogó lábbal a telefonkészülékhez, mert a Szerszámkiszerelőt keresik.

Ma is megdörrent a telefon. Élénken csengő női hang kérdi:

– Férfiruha?

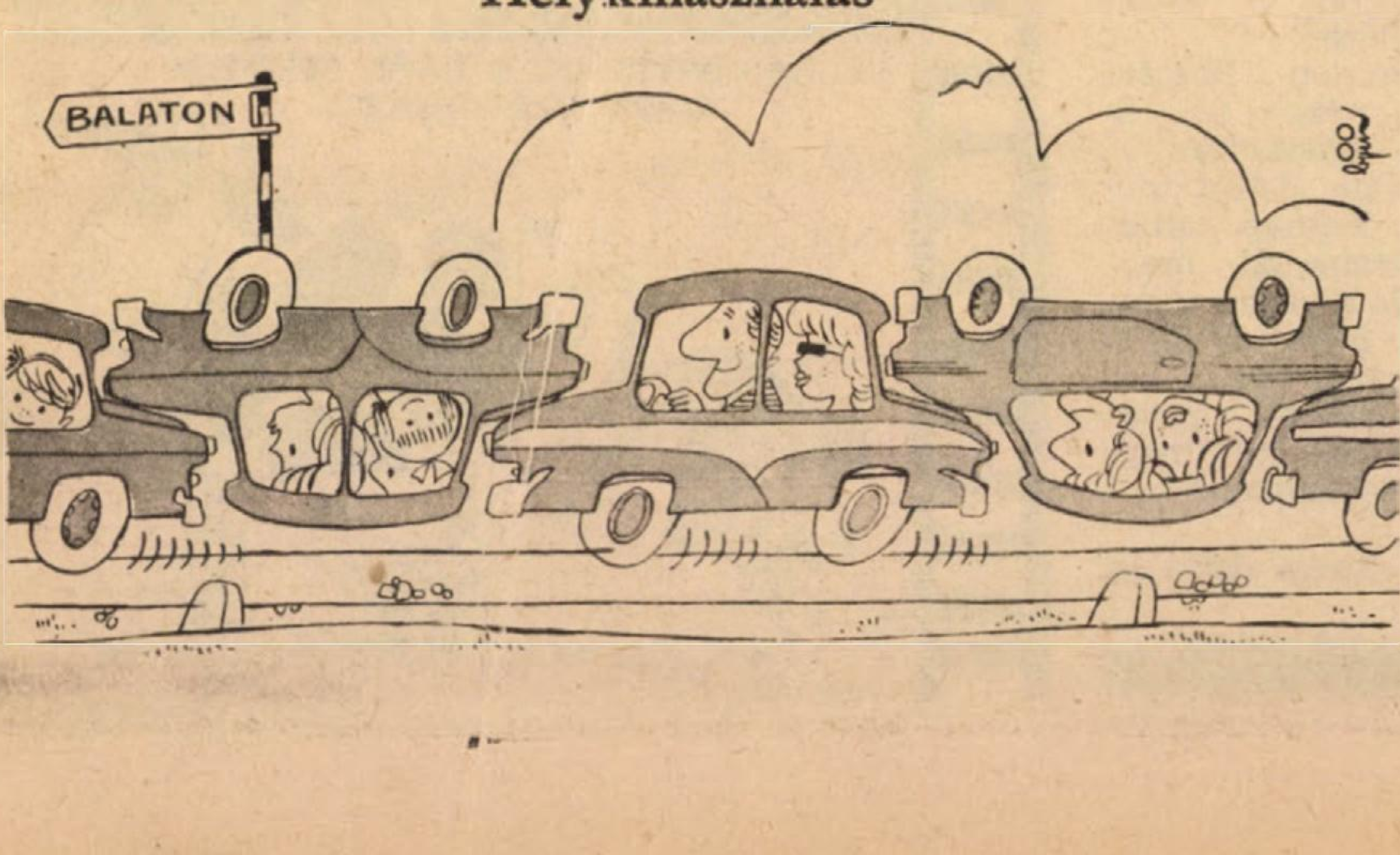
– Nincs rajtam – felelem –, mert nagyon meleg van.

Hívó fél hangosan kacarászva leteszi a kagylót.

Boross Elemér

Balázs-Piri Balázs rajza

Helykihasználás

NYUGATI ŐRJÁRAT

BÉCS

A Grabenen, az átjáróház sarkán van egy eszpresszó, ahová betértem egy kis „brauner"-re (kapuciner). A szomszéd asztalnál magyarul beszéltek. Erre természetesen rögtön megfigyeltem és megnéztem, hogy ki beszél magyarul. Amikor azután a többi asztal felől is magyar beszéd foszlányai értek a fülemhez, már nem csodálkoztam. Az sem lepett meg, amikor a Kärtnerstrassen is minduntalan magyar szót hallottam. Visszatérve Pestre, a Keletinél magyarul beszélt valaki a hordárral. Ki beszél itt magyarul? – villant át agyamon. Azután eszembe jutott, hogy nemcsak Bécsben, hanem Pesten is magyarul beszélnek az emberek.

MÜNCHEN

Voltam a „Piroschka" vendéglőben. Itt minden magyarosch. A pincérek és cigányok stilizált ruhája, sőt az étlap is, amely egy zsalugáteres, zsúpfedeles házat ábrázol. Ez az étlap fából készült, a ház zsalugáterét jobbra-balra ki kell nyitni, és akkor pillanthatja meg a vendég az étlapot. Nem maradtam ott... Az orvos ugyanis diétát rendelt és ott nem ebédelhetek, ahol már maga az étlap is ilyen nehéz...

MAJNA-FRANKFURT

Villamoson ültem. Hetvenöt pfenniges jegyet adott a kalauz. Rövid utat tettem meg drága pénzért. Igaz, ha akartam volna, messzebbre is elvitt volna a villamos. Másnap nem volt türelmem villamosra várni, intettem egy taxinak (220-as új Mercedes). Amikor utam végére értem, nyolcvan pfennigbe került a taxi: öt pfenniggel volt drágább, mint a villamos. Biztosan azért, mert a taxin nem lógtak...

(p. l.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÉLES A BALATON VIZE...

Hogy a hajón ne szomjazzunk, amíg Badacsonyból Szemesre érünk, vásároltunk beszállás előtt néhány üveg Utasüdítőt. Az üvegeket – Szemesre érve – az állomásnál próbáltuk visszaváltani, majd – mivel ez nem sikerült – bebandukoltunk a község belsejében levő bolthoz is. Vállalkozásunkat a legteljesebb sikertelenség koronázta. Mindenütt azt válaszolták, hogy ne is kísérletezzünk, ezen a parton más üvegek vannak forgalomban, mint a túlsón. Ha ragaszkodunk a pénzünkhöz, legokosabb, ha visszamegyünk Badacsonyba az üvegekkel. Nem vállaltuk, a hajójegy többe került volna.

d. l.

ez kicsoda?

A bűnügyi történet harmadik folytatása pereg a televízió képernyőjén. Váratlan fordulatok, vérfagyasztó jelenetek, rengeteg gyanúsított. Kimeredő szemmel, lázasan figyelek. Idegeim pattanásig feszülnek, riadókészültségben áll valamennyi érzékszervem. Sejtem ugyanis, hogy ki a gyilkos, de még néhány kiegészítő adatra lenne szükségem. Egy megrebbenő tekintet, egy elejtett szó, egy ösztönös mozdulat is rendkívül sokat jelent most számomra...

És ekkor megszólal a vendég. Tusi néni, aki az előzményeket nem ismeri, mivelhogy januártól tegnapig egyfolytában olasz vízumért állt sort. Tapintatos-halkan érdeklődik, nehogy megzavarja a nyomozást:

— Ez kicsoda?

— Kicsoda kicsoda? — kérdezem türelmetlenül. — A szemüveges vagy a másik?

— A szemüveges.

— Detektív.

— Ne vezesd félre Tusi nénit, légy szíves! — súgja ingerülten a feleségem. — A detektív sokkal fiatalabb, és nem is visel szemüveget. Álnéven tartózkodik az idegszanatóriumban, a kedves nővérnek udvarol. Olasz, de svéd neve van.

— Végzetes tévedés — sziszegem. — Miért nem ügyelsz jobban? Ez egy másik detektív. Akivel összecseréled, az sem az ápolónőnek, hanem a kokainista színésznőnek csapja a szelet. Te a zongoristára gondolsz, aki bűvész. Viszont a fiatalabbik detektív német, de olasznak adja ki magát, mert csak így hiszik el, hogy énhasadásos régiségkereskedő. Tetszik már érteni, Tusi néni?

— Értem, fiam, hogyne érteném. És a másik, az kicsoda?

— Ideggyógyász professzor. Szuggerálja a tagokat.

— Most apu tudja rosszul — kottyant közbe Pisti. — Ez a regényíró. Az ő darabjában puffantják le vaktölténnyel a bajuszos ürgét. Szerelmes a kokainos színésznőbe, és csalja Japánba, hogy megnézzék az olimpiát.

— Mit fecsegsz itt összevissza? — ripakodok a gyerekre. — Hisz' az írót még a múlt héten megmérgezték. Maradj csendben és ne zavarj bennünket.

Pisti megszeppenve hallgat a fotel mélyén, én meg újra beilleszkedem az amatőr nyomozó szerepébe. Lesem a fejleményeket, érzem, hogy helyes úton járok, hacsak most...

— És ezek kicsodák? — jelentkezik újfent Tusi néni.

— A cicás néni meg a mozis — tájékoztatom tömören.

— Mi az, hogy cicás néni?

— Az a mániája, hogy miákolva keresi nem létező cicáját. Oszkár a neve.

— Nő létére? — álmélkodik e heti kedves vendégünk.

— Nem őt hívják Oszkárnak — helyesbít Pisti félénken —, hanem a macskát. Az apu ezt is rosszul tudja. Nem Oszkár a neve, hanem Olivér.

— A nyomozás szempontjából teljesen közömbös — szögezem le növekvő dühvel —, hogy egy macskát Oszkárnak hívnak vagy Olivérnek. Kiváltképp, ha az illető nem is eleven háziállat, csak kényszerképzet. Áruld el, miért kell neked mindig vitatkoznod az apáddal?

— Ilyenek a mai fiatalok — sóhajt fel Tusi néni, és részvevőn megveregeti a vállamat. — És a másik? A mozis? Az kicsoda?

— Jelentéktelen alak — veszek erőt magamon. — Három mozija van, abba bolondult bele.

— Attól még lehet ő is a gyilkos — jegyzi meg sokat sejtető hangsúllyal a feleségem.

— Persze hogy lehet — markolok elkeseredetten a hajamba. — Ebben a mai világban minden lehetséges. Kivéve, hogy én nyugodtan végignézzek egy filmet.

A hatás nem marad el. Csend támad. Tovább bogozom a szálakat. Sajnos, az előző kombinációt el kell vetnem, mert időközben a kokainos nő...

— Jé, egy kis japán! — sikolt fel kitörő örömmel Tusi néni. — Ez kicsoda?

— Ez egy kis japán — adom meg a lehető legudvariasabb információt. — Nagyon rokonszenves. Nem beszél, nem kérdezősködik, csak finoman hallgat.

— Ezek mind ilyenek — szögezi le Tusi néni boldogan, és szedelőzködik, mert időközben véget is ért a műsor. — Ha nem veszitek rossznéven, elnézek a jövő héten is. Nagyon érdekel, hogy végül is kicsoda az igazi gyilkos.

— Megtudod — fogadkozom magamban, míg az ajtóhoz kísérem. — Ha balsorsod idevezérel, feltétlenül megtudod! Erre esküszöm! Én leszek a gyilkos, és te az áldozat!

Kürti András

Hegedűs István rajzai

ÓKORI VÍZIÓK

– Képzeld, vidéki amfiteátrumba helyeztek...

HÁZIBULI KÉSZÜL

HADBÍRÓSÁG ELŐTT

– Hogy merted a kutyádat Cézárnak nevezni?!

FÁRASZTÓ DIADALMENET

Humanizmus

A Dunyha- és Párnatöltő Vállalat igazgatói irodájában a könyvelő mérgesen szidta Buzsákit.

— Miért, mit csinált már megint? — kérdezte az igazgató.

— Most volt átvételezni Nógrádban, de amit átvett, abban több a kacsatoll, meg a tyúktoll, mint a lúdtoll. Erre mindent rá lehet sózni. Ennek mindegy, csak toll legyen. Ez egy ütődött alak, meg kell szabadulni tőle.

Az igazgató végigsimította jóságos szakállát, mely fehér és puha volt, mint a frissen fosztott libatoll és így szólt:

— Rendben van. Ha ennyire használhatatlan, elküldjük, de persze, nem csúnyán, hanem szépen, kíméletesen, a humanizmus szellemében.

— Mit ennek humanizmus? Egy ember, aki rosszul végzi a munkáját! — kiáltotta a könyvelő.

— No látja, itt kezdődik a humanizmus. Ha Buzsáki jól végezné a munkáját, nem volna szükség huma-

nizmusra. De képzelje el, ha mi most őt rövid úton kitesszük, megrendül a bizalma önmagában és az emberekben. Egy egész világ omlik össze benne.

— Inkább benne a világ, mint kívüle a vállalat — morogta a könyvelő.

— Mondom, elküldjük, de humánusan. Hozzászoktatjuk fokozatosan, hogy ő minálunk fölösleges, és így természetesnek fogja találni, ha elbocsátjuk. Látja, ez a humánus eljárás.

— És ezt hogy csináljuk?

— Figyeljen ide. Magyarországon van ugyebár 19 vármegye, ahol Buzsáki átvételezi a tollat. Majd azt csináljuk, hogy minden hónapban elveszünk tőle egy vármegyét, és akkor Buzsákinak lassanként elfogy a dolga. Megfosztjuk a munkájától, mint a libát a tollától, érti? Akkor aztán majd magától is rájön, hogy neki itt nincs helye. Bele fog nyugodni és mi is elértük célunkat.

Így is történt. Buzsákitól ábécé sorrendben elszedték a vármegyéket, Abaújjal kezdték és Zalával végezték. Mikor már Zalán is túl voltak, az igazgató hívatta a könyvelőt, és végigsimítva hófehér szakállát, elégedetten így szólt:

— No, most már elküldhetjük Buzsákit. Eleget tettünk a humanizmus szellemének.

De a könyvelő vakarta a fejét.

— Elküldjük? Muszáj?

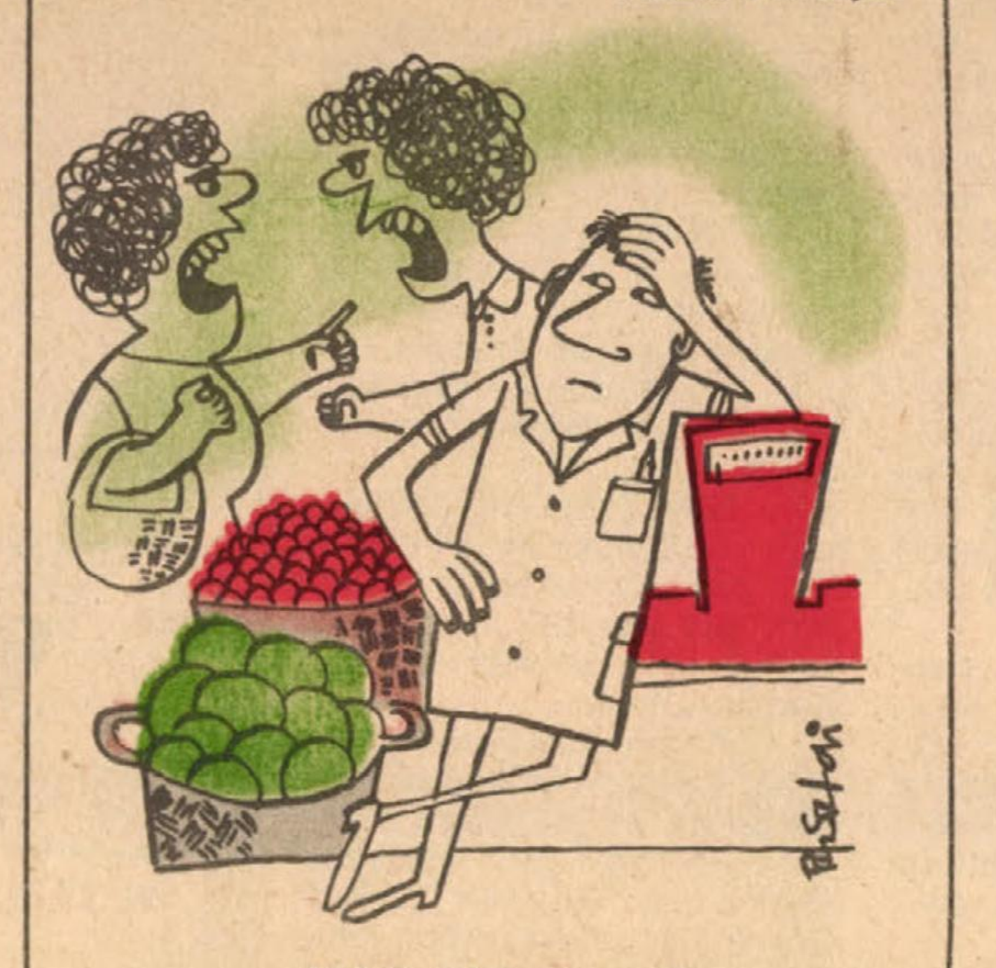
— De hiszen maga sürgette . . .

— Az akkor volt. Amióta nem csinál semmit, egész jól megállja a helyét.

Balázs Sándor

Mi sem vagyunk angyalok . . .

Pusztai Pál rajza

– Melyiket fojtsam meg?

Gerő Sándor rajza

– Főúr, ez a fagylalt jéghideg!

Szűr-Szabó József rajza

Egymásra talált egy rendes vevő és eladó

Várnai György rajza

– Nézze, doktorkám, bibis az ujjam! . . .

Schwott Lajos rajza

– Ragaszkodom ehhez a középső dobozhoz! . . .

Gerő Sándor rajza

– Van maguknak olyan hervadtzöld színű szövetük, mint az ott fent?

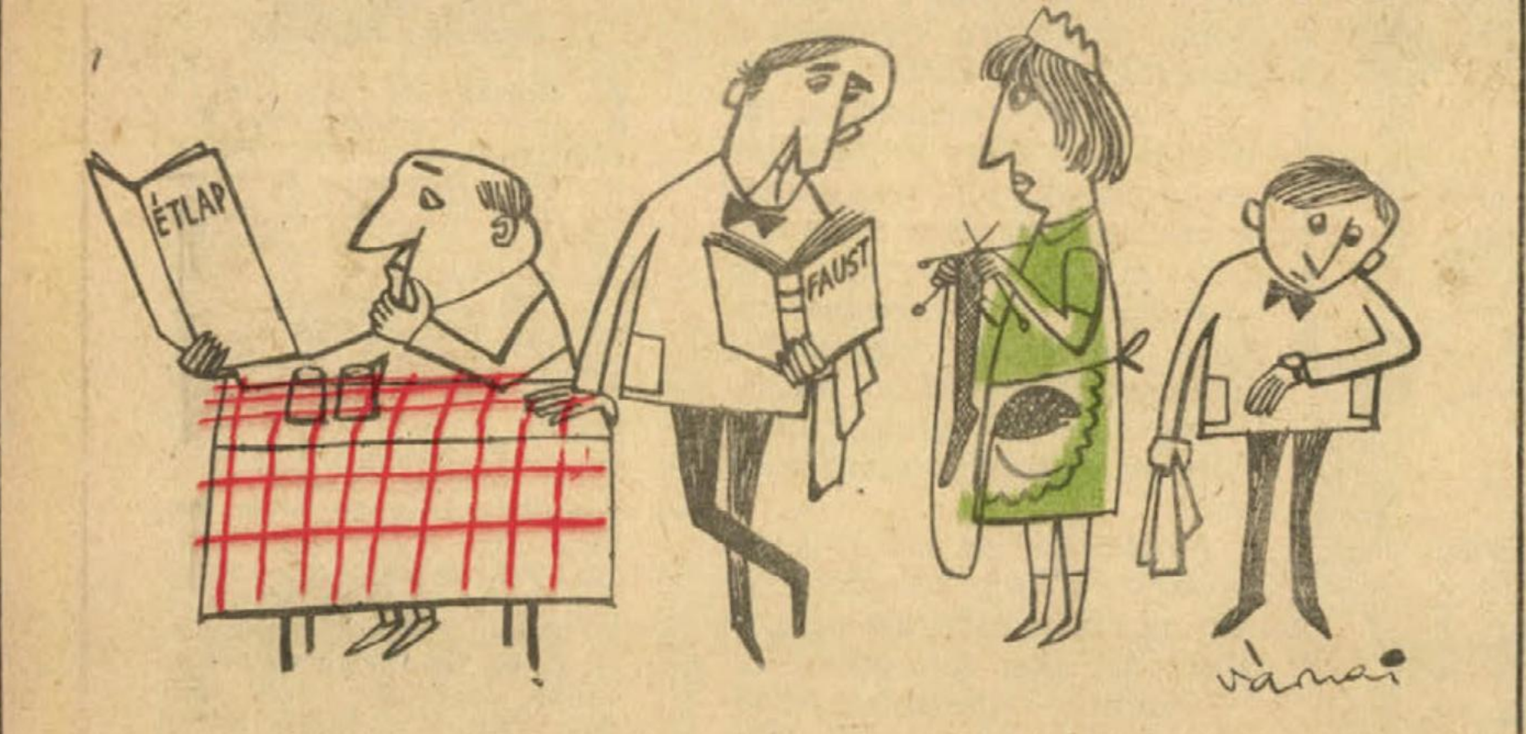
Mészáros András rajza

– Csak tudnám, mit vacakolnak bent annyit egy emberrel!

– Persze, csak az a fontos, hogy gyorsan végezzenek az emberrel!

Várnai György rajza

– . . . Mi lenne, ha mégis szalontüdőt rendelnék . . .?!

AZ IFJÚSÁG ÉPÜLÉSÉRE

Nem akarok reklámot csinálni egy folytatásos regénynek, amely az egyik budapesti hetilapban jelenik meg, de el kell mondanom, hogy vegyes élvezettel olvasom mostanában ezt az írásművet, amely Profumo brit hadügyminiszter és egy sztriptíz-táncosnő ismeretségét beszéli el, gazdagon bővelkedve meglepően pikáns részletekben. Ne tessék azt hinni, hogy pirulva olvasom, á, edzett ember vagyok én, hiszen már az iskolában is olvastam a pad alatt a Fidibusz című élclapot, amelyet a rendőrség sokszor elkobzott és betiltott.

Ez a regény azonban nem vicceket, hanem megtörtént eseményeket beszél el, és bizonyára azért jelenhetik meg magyar nyelven, mert az angol társadalomról szól. Már az eleje is érdekes: a hadügyminiszter, egy barátjának kertjében, a fürdőmedencénél ismerkedett meg a táncosnővel, aki a vízben fürdőruha nélkül úszkált. Ez pedig úgy történt, hogy előzőleg a házigazda gúnyolta a táncosnőt, hogy ugyebár nem meri levetni a fürdőruháját, mire a nő „Én nem merem?" kiáltással lerántotta magáról a leplet, és a parton álló szmokingos házigazda fejéhez vágta. De ekkor vendégek érkeztek, és erre az ifjú hölgy, úgy, ahogy volt, kiugrott a vízből, és hogy szalonképes legyen, egy kis törülközőt kapott maga elé. A lap be is mutatja a lélekemelő fényképet: ott áll a csinos ifjú lány a csöppnyi törülközővel, egyébként minden más mez nélkül.

A regény ezután elvezeti a felcsigázott olvasót egy díszes estélyre, ahol a házigazdán nincs más, csak egy szál harisnya, a kiszolgálón pedig csupán egy álarc, alatta semmi.

A regény egyébként eléggé zavarosan van megírva, de ezeknek az üdítő részleteknek kidomborítása rendkívül szemléletes. Én a magam részéről nagy érdeklődéssel olvasom, és remélem, hasonlóan tanulságos figyelemmel olvassa a magyar ifjúság is, mert elfelejtettem megmondani, hogy mindez az ő lapjában, a Magyar Ifjúságban jelenik meg.

Lovászy Márton

Mindenféle

A tudós nem mindig érti azt, amit feltalál.

*

X író nem a lélek mérnöke, csak segédmunkása.

*

Okos ember azt kívánja az utókortól, hogy felejtse el. Kevés ilyen végakaratot teljesítenek ilyen tökéletesen.

*

Húsz éven alul könnyű fiatalnak lenni. Ötven éven felül kezd nehéz lenni.

*

Csak a tökéletes ember látja be hibáját.

F. L.

BESZÉLGETÉSEM A TÁBORNOKKAL

De Gaulle tábornokkal ritkán szoktam találkozni, nem is emlékszem rá, mikor vadásztunk együtt, családilag sem járunk össze már régóta. Legutóbb, ha jól emlékszem, az algériai zavarokra való hivatkozással mentette ki magát. Éppen ezért meglepett, amikor a napokban felkeresett és panaszkodott, hogy sokan támadják azért, mert nem írja alá az atomcsend-megállapodást.

Nem akartam bántani, mert láttam, hogy ideges, ezért csak szerényen megkérdeztem tőle:

– Miért nem akarja aláírni, tábornok úr?

– Mert Franciaország biztonsága megkívánja, hogy atombombája legyen! – felelte a tábornok. – Mi lesz, ha megtámadják Franciaországot? Itt van egyik elődöm, Napóleon szomorú példája. Miért vesztette el a waterlooi csatát? Mert nem volt atombombája. Én nem akarom elkövetni ezt a hibát.

– De hát ki támadná meg manapság Franciaországot? – kérdeztem.

– Rengetegen! – válaszolt gondterhelten a tábornok. – Itt van például ez a perfid Albion! Nem tudja elfelejteni, hogy Blériot átrepülte a csatornát, hogy megvertük az angol labdarúgó válogatottat, s hogy nem vesszük be a Közös Piacba.

– Egy ellenség nem a világ! – legyintettem. – Elvégre vannak szövetségeseik is!

– Ugyan! – kesergett a tábornok. – Egyedül Nyugat-Németországban bízhatunk. Ők velünk éreznek. Már az elmúlt háborúban bebizonyították, hogy Franciaországot a magukénak tekintik.

– No de Hollandiától csak nem félnek? – vetettem közbe.

– Hollandia! – kiáltott fel keserű gúnnyal a tábornok. – Titkos szolgálatunk egy fontos katonai iratot zsákmányolt Amszterdamban, a holland hadsereg felvonulási tervét Franciaország ellen. Amióta elvesztették Holland-Indiát, Franciaországban szeretnék magukat kárpótolni,

hogy fegyverrel szerezzenek maguknak hagyma- és tulipánpiacot.

– De hiszen benne vannak a Közös Piacban!

– Ez csak csel a részükről. És mit gondol, Belgium miért mozgósít Franciaország ellen?

– Fogalmam sincs.

– Maga naiv ember! Így akarja elterelni a figyelmet a vallon–flamand ellentétekről.

– No de Luxemburg csak nem akarja megtámadni Franciaországot!

– Dehogynem! – legyintett a tábornok. – Luxemburg terjeszkedni akar. Atombomba nélkül ki lennénk szolgáltatva a vad luxemburgi hordák pusztító dühének. Luxemburg és Andorra között titkos szerződés jött létre, az andorrai csapatösszevonásokról megbízható jelentéseink vannak.

– Tábornok úr, ezek után már csak az hiányzik, hogy Monacót is támadó szándékkal gyanúsítsa.

– Gyanú helyett tények vannak! Monte-Carlóban kísérleti bankrobbantásokat hajtanak végre.

– Tábornok úr, szeretném önt megnyugtatni, hogy Magyarországnak nincsenek támadó szándékai Franciaország irányában.

– Ahogy ön téved! – kiáltott a tábornok. – Nyilván nem tud az Írószövetség titkos üléséről, amelyen a legutóbbi francia antológiából kimaradt írók és költők már elhatározták a csapatösszevonásokat.

– És az Egyesült Államok?

– Hatmillió munkanélküli számára akarnak Franciaországban hídfőállásokat létesíteni.

– Hát a Szovjetunió?

– Néhány fegyvernemben, mint például női tőrben és kardban, erősebb nálunk. Ezt ellensúlyoznunk kell nukleáris fegyverekkel.

Valami egészen lehetetlent akartam ekkor mondani.

– Mondja, tábornok úr, mi a véleménye Argentína franciaellenes agresszív szándékáról?

A tábornok közelebb hajolt hozzám.

– Csapataink – suttogta – ma hajnalban átlépték a francia–argentin határt. Amikor azonban az argentin kormány megtudta, hogy tovább folytatjuk a nukleáris kísérleteket, fegyverszünetet kért.

Feladtam. Csak azt szerettem volna még megtudni, hogy miért éppen a Csendes-óceán térségében kívánnak a franciák robbantani.

– Először – válaszolt a tábornok – a Place de la Concorde-on akartuk megtartani a kísérleteket, de a környékbeli lakók tiltakoztak. Így szorultunk ki a Csendes-óceánra, ahol az elmaradott bennszülött népeket megismertetjük az atomkorszak néhány korszerű vívmányával.

Megkérdeztem ekkor a tábornoktól, hogy tulajdonképpen miért csinálja ezt az egészet, mit akar vele elérni?

– Semmit – válaszolta. – Szerény ember vagyok, a világuralmon kívül úgyszólván semmire sem tartok igényt.

Feleki László

Sortatarozás

Szegő Gizi rajza

Ezt olvastuk

MINDEN MINDEGY?

A Népszava július 25-i számában olvastuk:

„Két brit katonát letartóztattak, mert Minden nyugatnémet városban félholtra vertek egy polgári lakost."

A Magyar Nemzet nyilván azonos forrásból értesült az esetről, de a szerkesztő figyelmét elkerülte a nagy M. Azt az állítást viszont, hogy *minden* nyugatnémet városban elagyabugyált volna egy helybélit a két szigetországi fenegyerek, joggal tartotta túlzásnak. Ezért értesülését óvatosan így tette közzé július 25-i számában:

„Félholtra vert *több* nyugatnémet városban *egy-egy* polgári lakost két brit katona."

A Weser-parti Minden városka lakói e hír alapján bizonyos megnyugvással vehetik tudomásul, hogy nemcsak náluk garázdálkodott a két angol katona.

JUBILEUM?

Az Esti Hírlap július 23-i számából idézzük:

„Augusztus 14-én lesz öt éve, hogy elhunyt Frederic Joliot-Curie. A *jubileum* alkalmából országszerte ünnepi megemlékezéseket tartanak."

Jubileumról, azaz örömünnepről beszélni a nagy francia atomfizikus és békeharcos halálának évfordulója kapcsán – enyhén szólva – különös fogalmazás!

Dr. Árgus

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Zs. Zoltán, Bp. IV., Hámán K. u. — N. László, Bp. XI., Mányoki u. — K. Péter, Bp. VII., Dob u. — K. László, Bp. IX., Mester u. — „Sire" – Z. Ervin, Bp. IX., Török Pál u. — S. Béla, Bp. XIV., Nyisztor u. — P. István, Tiszavasvári — Sz. Tibor, Szeged — K. Endre, Nyirbátor — K. Mihály, Cegléd — K. Tibor Komárno — F. Sándor, Bp. XII., — K. Károly, Aszód. — V. József, Kaposvár. — F. Ferenc, Bp. XVI., — F. Iván, Bp. VII., Dohány u. — E. G. Bp. XII., Tarcsay V. u. — F. Károly, Bp. V., Nádor u. — F. B. Bp. Béke tér. – L. Lajos, Jászkisér. — K. Andor, Bp. VI., Rippl Rónai u. — R. Z. Kecskemét. — D. Jenő, Pécs. — K. Margit, Pécs. — R. Ferenc, Diósgyőr. — Sz. Éva, Bp. VIII., Baross u.

MAGYAROS VENDÉGSZERETET

— Higgye el, nem érdemes ajnározni a külföldieket... — mesélte egy ismerősöm. — A napokban például nálunk járt egy francia üzletember. Elvittük vacsorázni egy hangulatos budai vendéglőbe. Udvariasan megkérdeztük, mit parancsol. A nyavalyás egy natúrszeletet akart párolt zöldbabbal. Csak nem fog Magyarországon ilyen snassz dolgot enni? Rábeszéltük egy halászlére. Majd megtudod, édes öregem, milyen egy igazi ungarische specialitét, és megnyaltam a tíz ujjamat, mutatva, hogy így fog ízleni neki. Ahá, mondta, és mikor kihozták a halászlét, beledugta a tíz ujját és nyalni kezdte. Azt hitte a szerencsétlen, így kell ezt enni. Úgy nevettünk, hogy a könnyünk belefolyt a levesbe. Pedig annak már nem volt szüksége sóra. Ugyanis

megsúgtam a pincérnek, hogy tegyen bele dupla adag cseresznyepaprikát, tripla adag törött borsot és hagymát, amennyi csak van a konyhán. Hadd tudja meg, milyen az a magyaros vendégszeretet!

Amikor vendégünk az első kanállal lenyelte, felugrott, mint akit a darázs csípett meg, köpködött, hörgött, az asztalkendőt az arcára borította, mint egy beduin öregasszony és összekulcsolt kezekkel fohászkodott a franciák istenéhez. Úgy kacagtunk, hogy a könnyünk patakokban folyt és abroszt kellett cserélni. Nem akart tovább enni. De megmagyaráztuk neki, hogy nálunk a legnagyobb sértés, ha a vendég visszautasítja az ételt. Úgy nézett ránk, mint egy bánatos tehén, és újra nekifogott.

Persze nem tudhatta, hogy közben beleöntöttük a levesbe a paprikaszóró egész tartalmát. Mikor a kákabélű ipse belekóstolt, vérbe borult a szeme, úgy rázta a fejét, mint az epilepsziás, és a szemüvege beleesett a halászlébe. Kijelentette, hogy egy falatot sem eszik többet. Ohó, bosszantottuk, ilyen gyenge legények a franciák, ti akartok atombombát robbantani, mikor még a halászlé is kifog rajtatok? Minálunk a vendégnek enni kell! Két kollégám megfogta a nyakát, a harmadik szétfeszítette a száját, és kanalanként beadtuk neki a halászlét... Egy kanállal apuka egészségére — mondtam —, egy kanállal anyuka egészségére, egy kanállal a De Gaulle bácsi egészségére, egy kanállal a hagyományos francia—magyar barátság egészségére... A piszok fráter nem méltányolta, hogy így ajnározzuk, potyán etetjük a drága jó magyar halászlével, az asztal alatt összevissza rugdosta a bokánkat.

A végén megette. Utána bort hozattunk, csak úgy vedelte a jóféle balatonmellékit. Közben egy szót sem szólt. A végén egész jó hangulatban ment vissza a szállóba.

De nem érdemes jól bánni ezekkel! Egy vagyonba került az a vacsora és mit kaptunk érte? Hazautazott anélkül, hogy egy gramm árut rendelt volna tőlünk.

Novobáczky Sándor

Keserű tapasztalat

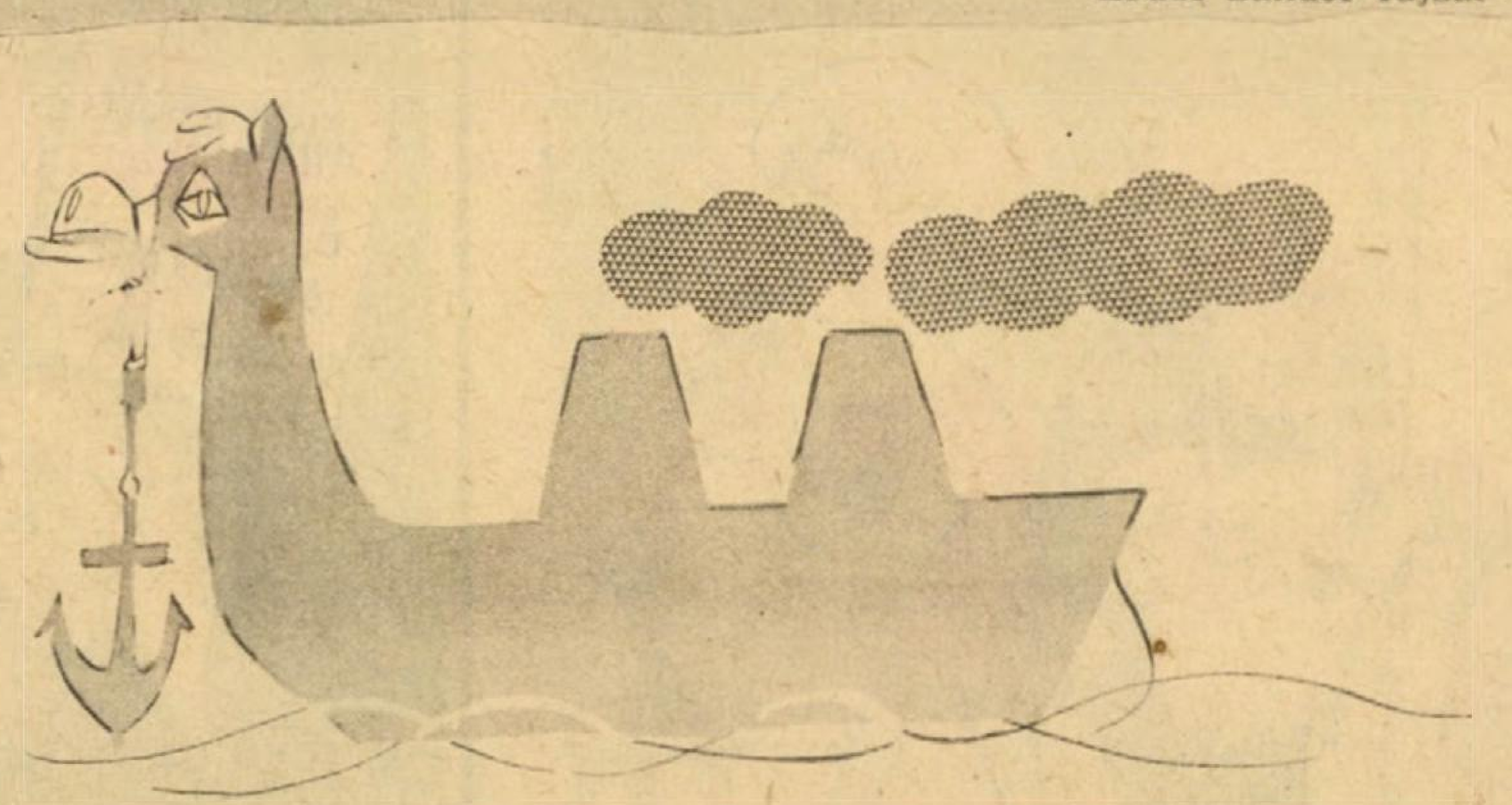
Szegő Gizi rajza

Don Quijote: A vendéglátóiparral még én se hadakoznék, Matyikám, pedig kedvelem a szélmalom-harcot...

KÉT HÍR A BALATONFÜREDI HAJÓGYÁRBÓL

Erdei Sándor rajzai

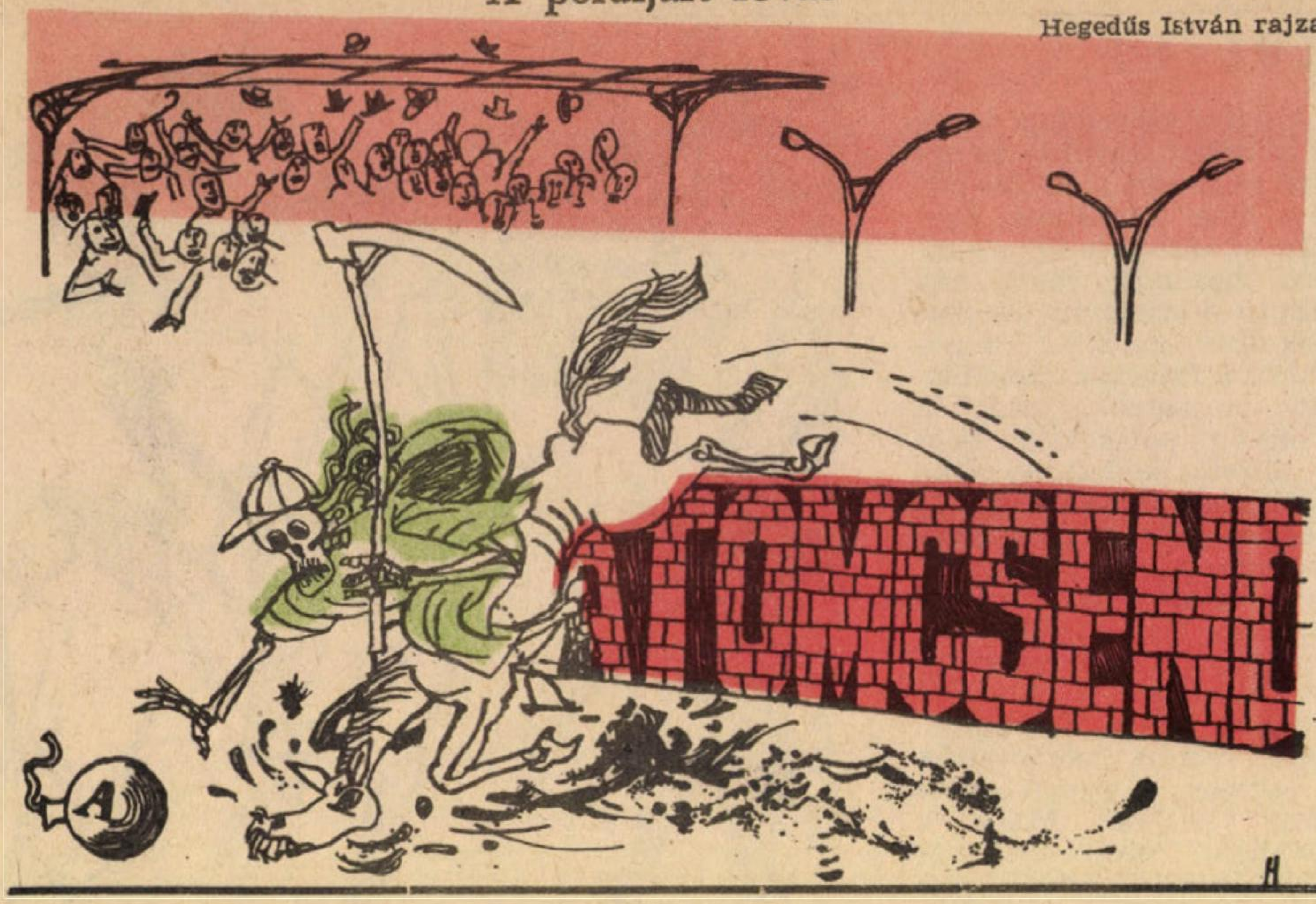
Tíz foszfát-szállító hajót rendelt Egyiptom. Mi ilyen, stílszerű vízialkotmányt javasolunk.

A nyékládházi kavicsbánya tavára negyven méter hosszú tartályhajót készítettek, aztán szépen felszeletelték, tekintve, hogy víziút nem visz oda. Vonaton, teherautón szállítják majd s a helyszínen hegesztik ismét egybe.

A póruljárt lovas

Hegedűs István rajza

Utcai baleset

– Uram, nincs véletlenül egy biztosítótűje?

Fejlődő rémüldözés

Az eget nézem, kémlelem,
lesem rejtelmeit,
hogy mit tesz isten végtelen
képességei szerint . . .
lesz-e villám és hová nyes le,
titkok hevében izzik lényem,
fogalmam sincs, hogy így ma lesz-e
előadás a szabadtéren!

Egy kezdő kövér ifjúhoz

Egy ifjú kövér színész így szól:
„Kár, hogy hízom, a kutyafáját!"
„Pedig az pénzt jelent ám –
mondom –,
ha felhasználja majd a háját."

„Igen . . . igen . . . a Falstaff – mondja –
tudom, hogy lesz majd egy-két
munkám,
de minek f o l y t o n kövér lenni,
a villamoson meg az utcán!"

Szendrő József

Megjött a nagymama nyugdíja

Balázs-Piri Balázs rajza

E heti hirdetéseink

A humor KÖNYVÉBŐL

MARKOVICS RODION „Szibériai garnizon" című kiugró sikerű hadifogoly-regényével tegnapról mára befutott, hivatalos íróvá vált. Akkoriban egymás után kapta ismeretlen családok meghívását.

Nem csoda, ha egyiket-másikat összecserélte, vagy éppen meg is feledkezett róluk. Egyszer az történt, hogy megszólalt a telefonja, s egy neheztelő asszonyi hang kereste:

– Drága doktor (azelőtt ügyvéd volt ugyanis), késő estig vártuk tegnap. Miért nem jött el vacsorára?

Gyorsan egy jó mentőérvet!

– Nem voltam éhes, asszonyom – búgta rá hirtelen Markovics.

– Node, Markovics úr – indignálódott a hölgy –, hát vendégségbe nem csak azért megy az ember, hogy egyék!

– Igen, igen, de szomjas sem voltam.

EDVI-ILLÉS ALADÁR festőművészt egy ünnepi tárlatnyitáson tréfásan úgy mutatta be egyik zsüritag egy másik tag feleségének:

– Engedje meg, asszonyom, hogy bemutassam önnek a legnagyobb magyar festőművészt.

A művész belepirult a túlzott dicséretbe, de szerencsére gyorsan feltalálta magát. Meghajolt és így szólt:

– Nevem Munkácsy Mihály.

GROSSCHMID BÉNI, a magánjog nagytudású professzora szigorlatoztatott.

– Mondja meg, jelölt úr, ha tegyük föl, én a maga menyasszonyával bizalmas viszonyba kerülök, bontóok-e ez, vagy sem?

– Bontóok, méltóságos uram.

– Tévedés! Bontóokot csak házastársak között ismer a törvény.

A szigorló hamar átlátta, hogy hézagos tudásával ezúttal bakot lőtt, de villámgyorsan felismerte azt is, hogy javára fordíthatja a professzor korrekcióját:

– Bocsánat – kerekedett fölül –, de én a bontóokot a méltóságos asszony szempontjából gondoltam . . .

OSSUNA, egykori nápolyi alkirály, egy ízben meglátogatta a gályarabokat. Amikor szóba elegyedett velük, egytől egyig mind azt hangoztatta, milyen ártatlanul került a gályára. Csak egyetlen fegyenc akadt, aki bevallotta, hogy ő bizony istentelen csirkefogó volt világéletében, s csakugyan rászolgált az ítéletre.

A herceg ekkor odafordult az őrökhöz:

– Azonnal eresszétek szabadon ezt a gazfickót, mert még megmételyezi ezt a sok derék embert.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

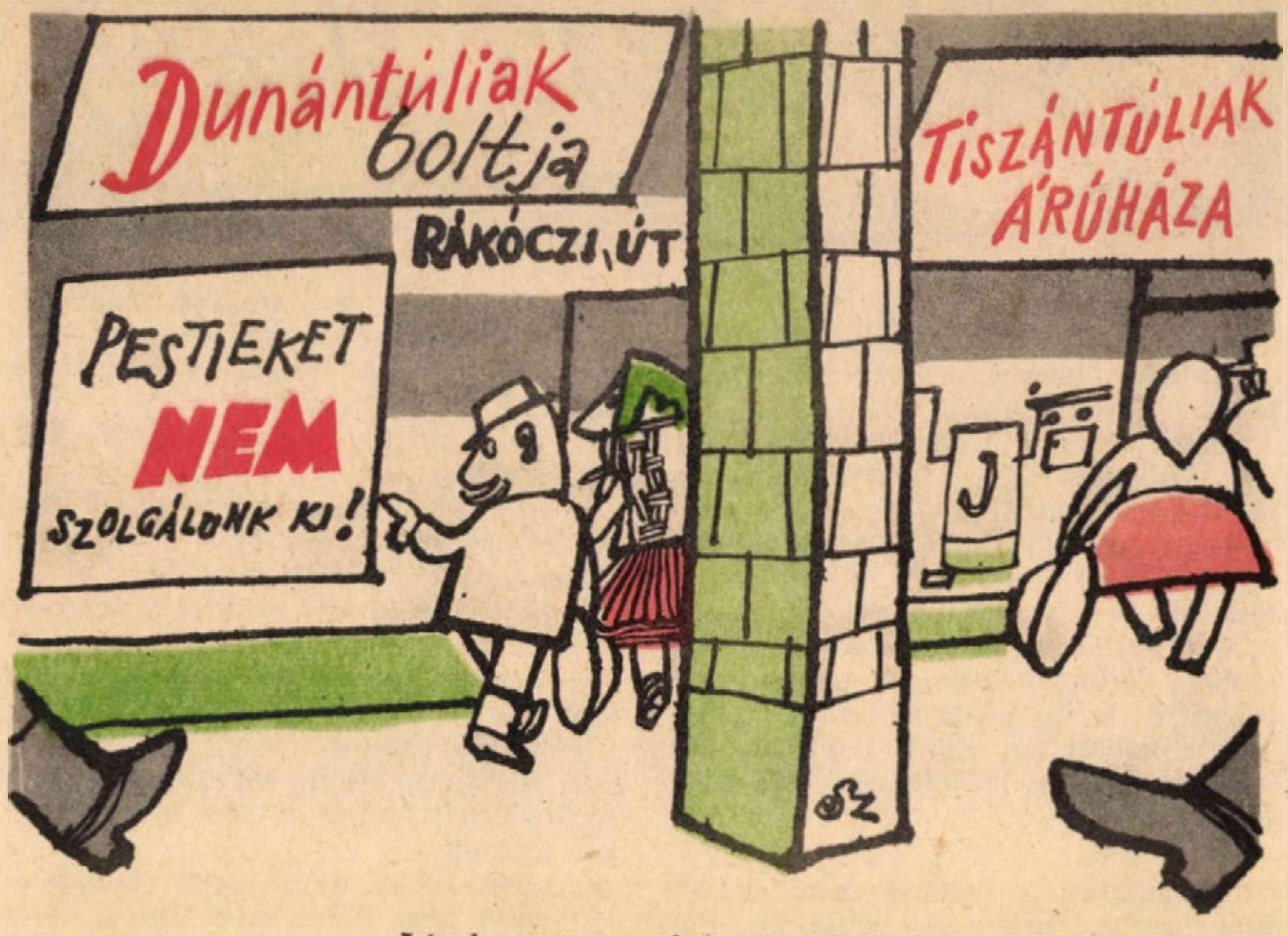
Stromfai és Nagy kártyáznak. Parti után Vermes, a kibic odamegy Stromfaihoz és azt mondja neki:

– Rémes, hogy micsoda pechhel játszottál. Ilyen pechet még életemben nem láttam.

– Nem csoda – feleli Stromfai –, két ászt otthon felejtettem!

Már csak ez hiányzik Budapesten

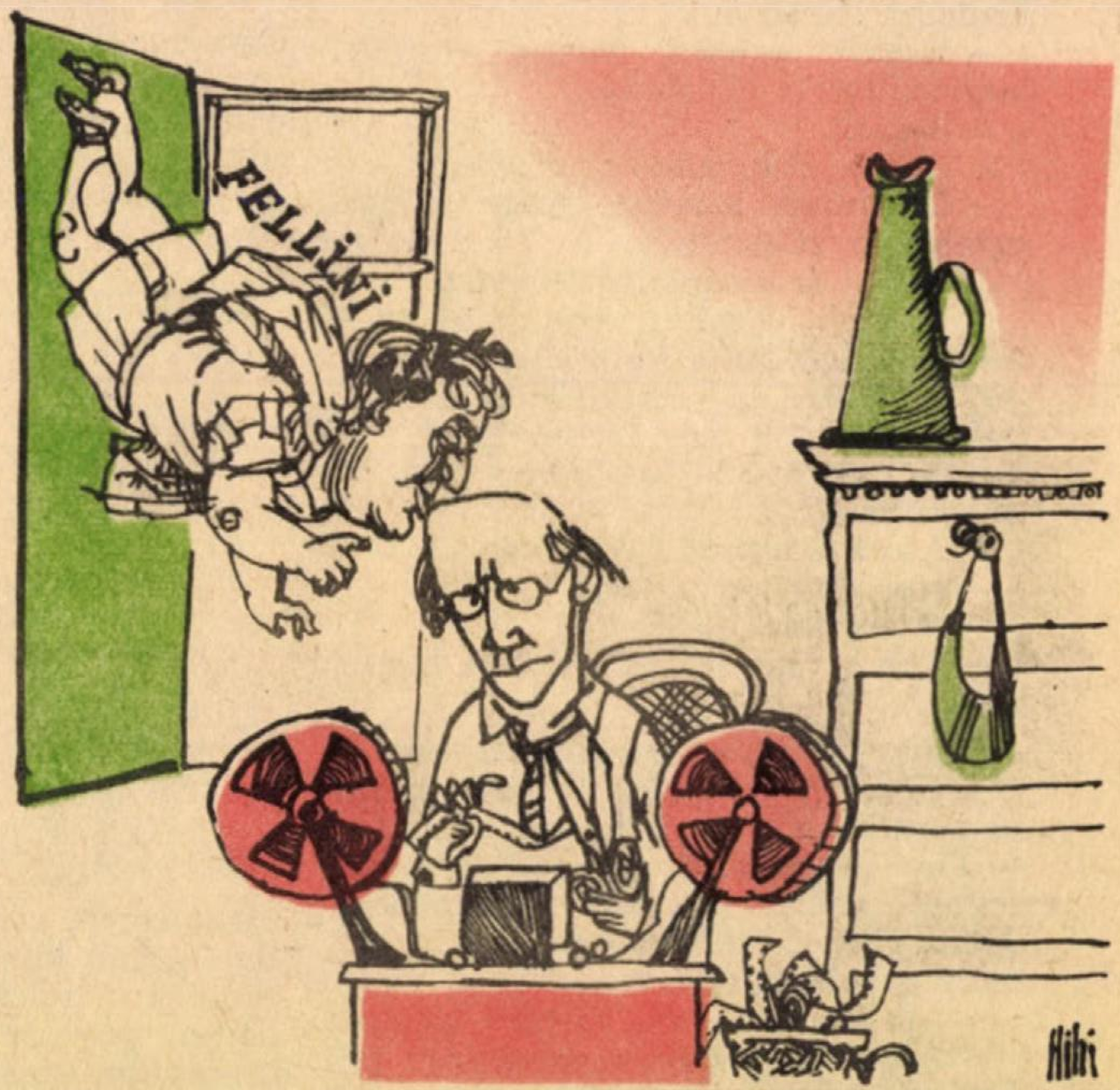
Szűr-Szabó József rajza

– Látod, asszony, ez helyes intézkedés!

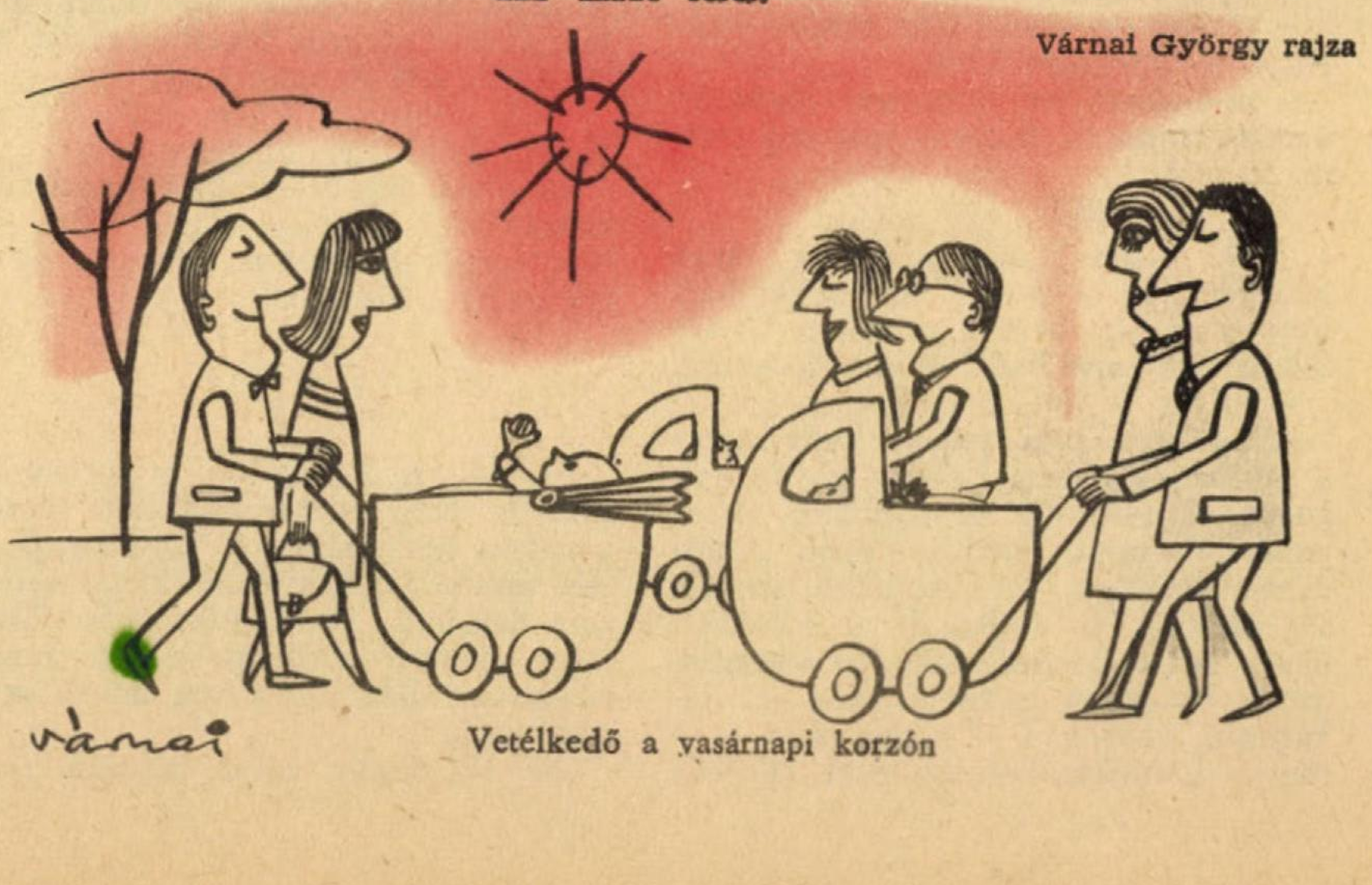
A filmrendező múzsája

Hegedűs István rajza

Ki mit tud?

Várnai György rajza

Vetélkedő a vasárnapi korzón

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ VIDÁM KISREGÉNYE

V.

– Parancs, ezredes bajtárs!

– Gyere azonnal a szobámba.

Fordult, kiment, a lengő ajtó csikorogva vágódott utána.

Simonyi lejött a színpadról.

– Öltözzem át? – nézett tanácstalanul Kerepesire.

– Szaladj, így, ahogy vagy! – csikorgott a rendező. – Vedd át a parancsot, és nyargalj vissza!

A főhadnagy megtorpant a főnök szobája előtt. Szokott mozdulattal húzgálta le a kabátját. Most nincs uniformisban, de azért rendesen álljon az ember a fölöttese elé. Kopogott.

– Tessék.

Előírásszerűen jelentkezett. A főnök intett, befejezte, amit írt, leitatta.

– Mi az édesapád foglalkozása? – kérdezte váratlanul.

– Erdőőr, ezredes bajtárs – felelt meglepődve a főhadnagy.

– Régen?

– Mióta élek, mindig az volt.

– És annyit keresett, hogy a fiát egyetemre küldhette?

Simonyi szerényen mosolygott:

– Már az elemiben voltak tanítványaim. Gimnazista koromban preceptor voltam az osztályfőnököm fia mellett. És volt még három másik.

– A családodból kik vettek részt a hitlerájban?

– Anyám testvérének a két fia.

– Hol vannak?

– Nyugaton.

– Tehát az önéletrajzodban nincs szépítés?

– Egy betű sem, ezredes bajtárs.

– Gyere ide, ülj le. Ott van papír és ceruza. Jegyezd a fontos adatokat. – Elnevette magát. – De élethűen festesz ebben a gazdász-öltönyben! Khm. Mernél vállalni egy nagyon komoly feladatot?

– Milyen feladatot, ezredes bajtárs?

– Amit Francsek alezredes nem tudott megoldani.

Géza szíve leszaladt a köldökéig.

– Félek, ezredes bajtárs – vallotta be.

– A Ferenc körúti ház tetején nem féltél? – pattogott Vörös.

– Bocsánat, én Francsek alezredes bajtárs miatt... hogy ő mit fog szólni...

A főnök fölkelt.

– De hiszen ő ajánlotta, hogy téged küldjelek le – fordult az ablak felé, hogy a fiú ne lássa a mosolyát. – Ne felejts bemenni hozzá és megköszönni.

– Igenis – ájuldozott Simonyi.

Az ezredes részletesen elmagyarázta a titokzatos félmázsa arany körüli dolgokat. Átnyújtotta az iratokat. Azt a parancsot adta, utazzék ebben a gazdász-öltözetben, és a soproni rendőrség közegei se tudjanak a kilétéről. Csak Bolla alezredesnél jelentkezzék, azt is óvatosan csinálja. Még sok takarítani való van – magyarázta –, a fontos helyekre befurakodott ellenség miatt. Francsek azt mondja, azért topog egy helyben az arany-ügy, mert a hatóság soraiban megbúvó bűntársak simítják el a nyomokat.

– Van valami kívánságod? – kérdezte végül.

– Szeretném magammal vinni Birkás alhadnagyot – szólt. – Vele csináltam a Ferenc körúti fogást is.

– Azt a tömzsit? Akivel próbáltad a darabot?

– Igen. Úgy ahogy van. Munkásruhában.

Vörös mosolyogva intett:

– Jó ötlet. Menj, jelentsd Francsek alezredesnek, hogy az esti gyorsvonattal utaztok.

A bajuszához nyúlt, hogy a mosolyát elbújtassa. Kissé kaján dolog, hogy úgy tesz, mint aki teljesíti a kartársa kívánságát, holott...

Géza bekopogtatott Francsekhez. Tisztelettel megköszönte a kitüntető bizalmat, hogy az alezredes bajtárs őt ajánlotta, mint akire rá lehet bízni a soproni ügyet. A félelmes följebbvaló először csak kimeresztette a véreres

bikaszemeit, aztán félig behunyta, aztán megint kitátotta. Közben Simonyi rémülten észlelte, hogy az alezredes bajtárs arca és homloka fokozatosan bíborpiros, aztán püspöklila színt ölt, hejnye, csak nincs vértolulása? Francsek feltépte a gallérját, mint aki fulladástól akar menekedni, majd mély morgással vegyített fogcsikorgatást hallatott, és síri hangon szólt:

– A nyavalya álljon bele, hát azt akarja, hogy megüssön a guta??

És olyan nyögéssel, fújtatással dőlt hátra, hogy Simonyi jónak látta villámgyorsan köszönni, fordulni és kiröppenni a szobából.

5

Birkás ott zömöklött a gyorsvonat mellett. Öreg mikádó-kabátot szorongatott a hóna alatt, és zöld színű, fából mesterkedett utazótáskával integetett Gézának. A gazdászruhás főhadnagy kopott vulkántáskában hozott magával ruhát, cipőt meg egyéb szükségeseket.

Az alhadnagy egész délután találgatta, mi lehet az ügy, amit kettejükre bízták. Aránylag eléggé fantasztikus dolgokra gondolt: ötvenszeres tömegmérgezésre, emeletes vasútállomás ellopására, ilyenekre. Mégis nagyot villant a szeme, mikor a külön fülkében Géza elmesélte a félmázsa arany rejtélyes históriáját. Birkás vastag vállai feszültek a büszkeségtől, hogy ilyen kemény diót velük akarnak feltöretni, az ántiját, becsülhetik őket egy kicsit!

– Nézd – ábrándította ki Simonyi –, azért kaptuk az ügyet, mert Vörös és Francsek szívesen tör borsot egymás orra alá. A főnök reméli, hogy sikerünk lesz, és akkor Francsek megpukkad dühében. De ha üres kézzel jövünk vissza, én bizonyosan pórul járok. És lehet, hogy te is beletenyerelsz a lekvárba.

– Hm – hervadt le Berci önérzete. – Hát így látod a dolgot?

– Így – bólintott Géza. – Jobban mondva, úgy látom, hogy nekem mindegy, miért kaptam a megbízást. Egy a fontos: eredményt elérni.

– Hát akkor nyissuk ki a szemünket – szólt a köpcös alhadnagy. – És aki egy kis kockázattól fázik, az ne rendőrnek menjen, hanem esernyőkészítőnek. – Hallgatta egy kicsit a vonat csattogását, aztán elővette a jegyzetkönyvét. – Kik vannak cimboraságban avval a tanárnővel? – kérdezte tárgyilagosan.

Simonyi belelapozott az iratokba. Egymás után diktálta a neveket és címeket:

– Pohl István fűrészmalmi könyvelő; Kőfaragó tér 6. Szerda Lenke tanárnő, Árpád utca 22. Toller Albin lakatosmester, Kiss János utca 46. Mágot Izabella gumigyári gépírónő, Virág utca 10. Perlaki Artúr tanfelügyelő, Iskola köz 7. – Persze, az a kérdés – tette vissza táskájába az iratokat –, elég gondos volt-e a megfigyelés. Lehet, hogy akad még lenyomozni való ismerős, nem is egy.

– Majd megfaggyúzzuk – süllyesztette belső zsebébe Birkás a noteszkönyvét. – Sok függ attól is – beszélt elgondolkozva –, milyenek a kollégák ott a soproni rendőrségen. Főként a parancsnok.

– Reggel megtudjuk – vont vállat Simonyi. – Remélem, nem lesz barátságtalan.

*

A telefon élesen csengett a soproni rendőrség vezetőjének asztalán.

– Tessék – emelte füléhez a kagylót Bolla.

Rekedt hang:

– Itt a három jó barát.

– Kicsodák? – töprengett Bolla, az-

tán eszébe jutott: – Ahá, az a langaléta szemüveges! A Tasziló nevű motorkerékpár vezetője!

– Maguk azok? – kérdezte barátságos szóval.

– Személyesen – felelt egy másik hang, feltehető, hogy a vörös ifjúé. – Csuda klassz nyom van!

– Csuda klassz? Igy beszélsz egy alezredessel?

Érezhető volt, hogy a vastag kis nő nem vitatkozós természetű, mert rövid dulakodás zaja hallatszott, a gombóc egyszerűen kitéphette a vörös kezéből a kagylót.

– Halló – hadart lihegve –, az áthallás miatt úgy beszélek, hogy ne érthesse senki. Ma hajnal óta blokád alá vettük azt a bizonyos pontot, ahova az első nyom vezetett...

– Egy pillanat – vágott a szavába Bolla –, jól van, más ne érthesse, de én talán megérthetem?!

– Persze. Idehallgasson. Hajnal óta figyeljük a házat, ahol a *tan* meg a *szip* lakik.

(Tan? Szip? Mi ez? Ja, igen. A tanárnő, meg a szipirtyó.)

– Na és?

– Félkilenc után jött egy pók. Nézte a házat, az erkélyt, a kaput. Taxi várta. Piros noteszbe írt. Aztán pucc, el.

– És maguk utána a motoron!

– Ahogy azt egyesek elképzelik. Kétszáztíz rúgásra sem gyújtott. Gyertyát köllött cserélni.

– A pók valamit jegyzett, mi? És maguk feljegyezték a taxi számát?

– Nulla kilenc.

– Nagyon jó. Milyen külsejű volt az az ember?

– Milyen is?...

– Majd én – vette el a kagylót gombóckától a hosszú. – Fiatal gazdatiszt forma. A lábán csizma.

Éles csengetés csikart bele a beszélgetésbe, majd távoli női hang:

– Itt Budapest. Halló, itt Budapest.

Vörös ezredes telefonált. Jelentkezett-e valaki Pestről. Csodálkozott, hogy kollégája nemmel felelt! A reggeli gyorssal kellett volna érkeznie.

– Hozzám nem jött senki – rázta fejét a telefonba Bolla.

– Nem értem – bosszankodott Vörös. – Mindjárt utána nézek. Később újra hívlak.

Kopogtatás hallatszott. Kelenhegyi törzsőrmester jelentette, hogy az őrszemes rendőr behozott egy ittas egyént.

– Hozzánk? – ráncolta a homlokát Bolla. – Mi a pokolnak? Miért nem vitte az őrszobára?

A törzsőrmester zavarodottan felelt:

– Elhagyta valahol az iratait. Azt mondja, Bolla alezredes bajtárs a rokona, majd igazolja.

– Rokonom? Ittas egyén? Vezesse be azt az embert.

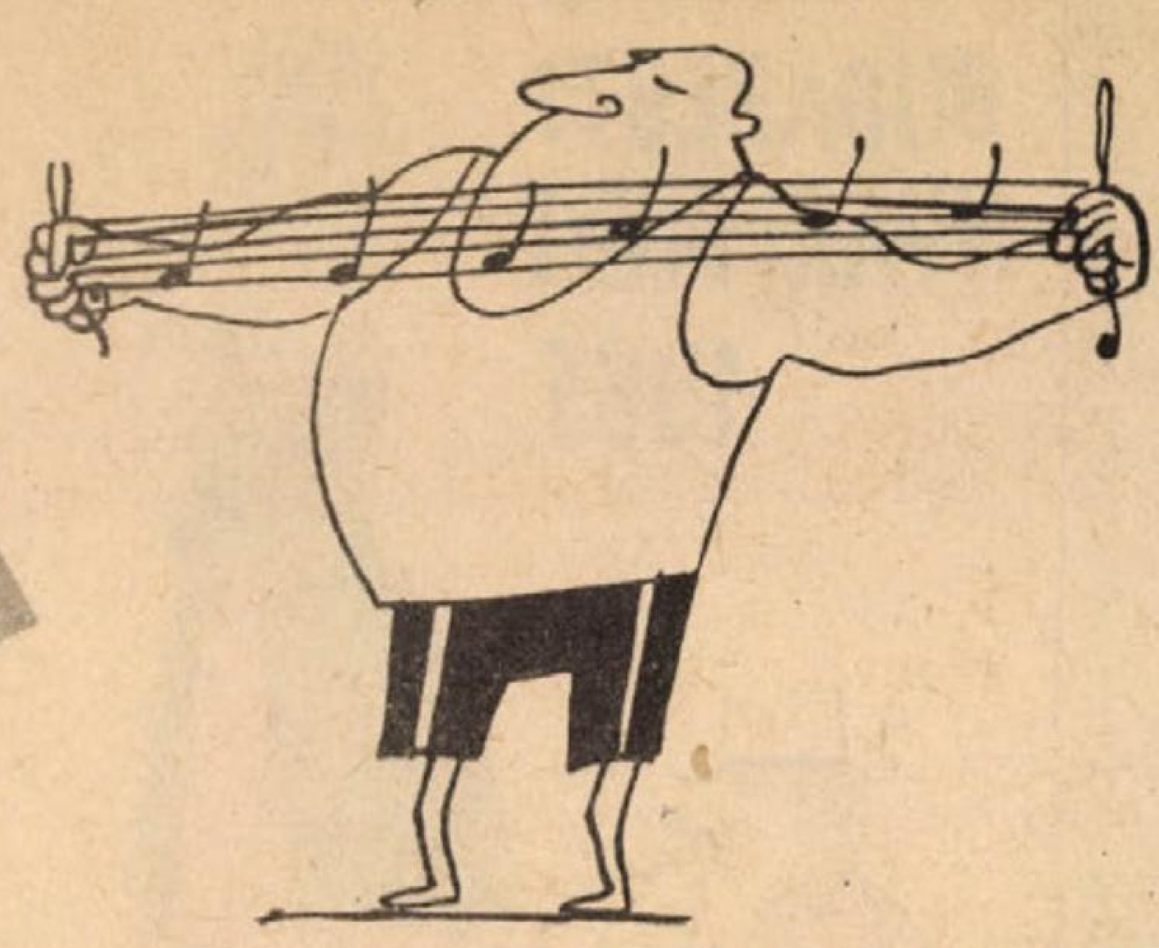
Visszament az íróasztalához, a feje zakatolt. Leült, bőszülten meredt az ajtóra. Ha a behozott ember valóban a rokona, kap valamit. De ha az italtól hülyült meg annyira, hogy rokonának hirdeti őt...

A törzsőrmester bevezette az állítólagos rokont. Bolla jól sejtette: életében nem látta ezt a pálinkától bűzlő frátert. Aki mellékesen jó arcú, egészen fiatal ember. Szürke kabát, zöldes bricsesz, csizma, sörtés kalap.

(Folytatjuk)

IMPORT HUMOR

REGGELI TORNA

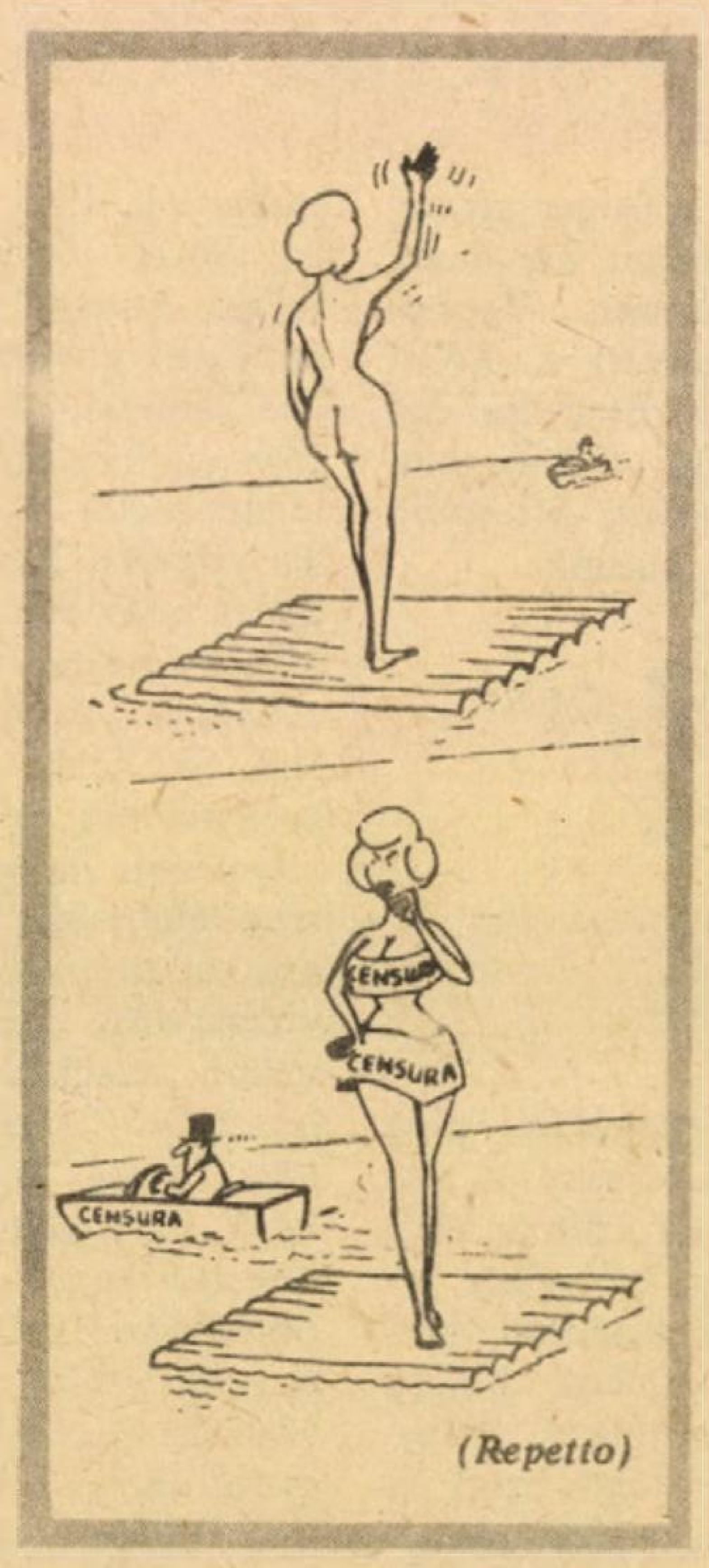
(A bratislavai „Rohács"-ból)

FÁRASZTÓ MUNKA
(A londoni „Punch"-ból)

– Mit szólnál egy kis imaszünethez?

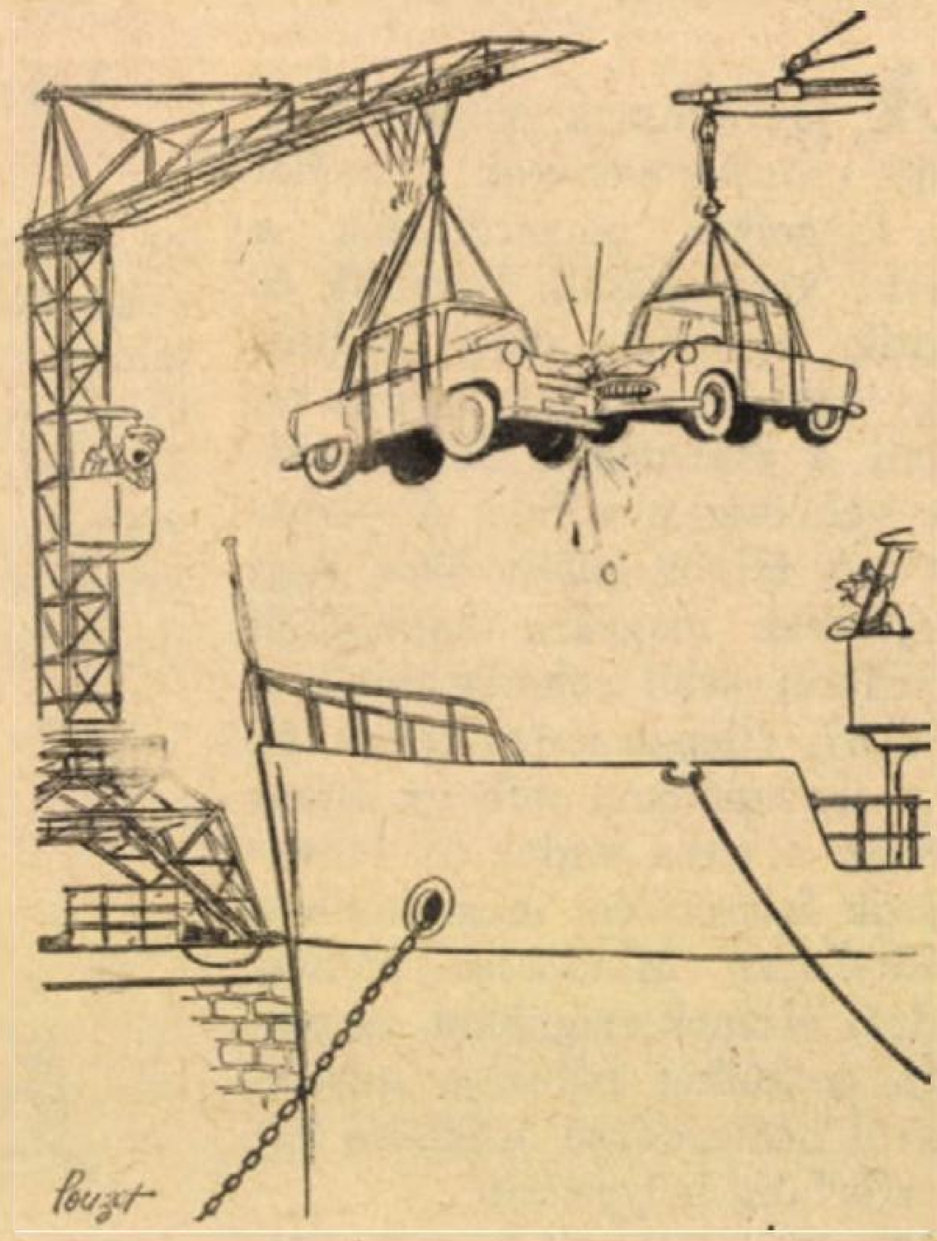
A LEGSÜRGŐSEBB TEENDŐ

(Repetto)

(A római „Vie Nouve"-ból)

SZABÁLY, AZ SZABÁLY
(Az „Ici Paris"-ból)

– Mafla! Nem látja, hogy én jövök jobbról?!

A SZOKÁS HATALMA
(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

Pusztai Pál rajza

HAJNALI KÖRVADÁSZAT

A jégvadászok nyíltszívű, elszánt, csöndes emberek. Izmaikat és idegeiket megacélozták a hosszú várakozások. Becsülik és segítik egymást, mert tudják, hogy egyedül sohasem bírnák elcsípni a zsákmányt. Sokan példát vehetnének róluk. A pirkadat már talpon találja őket. Épp hogy csak magukra kapkodják legszükségesebb ruhadarabjaikat, és máris étlen-szomjan rohannak le a szavannákra, nehogy elszalasszák a ritka vadat. A jégvadászok felszerelése meglehetősen kezdetleges. Mindössze néhány vödröt visznek magukkal. A modern technikát náluk a nemzedékről nemzedékre öröklődő vadászfurfang helyettesíti.

Ma Krepuska néni, egy minden hájjal megkent öreg bennszülött vezeti az expedíciót. A csapatot lesbeállítja a Hegedüs Gyula utca és a Balzac utca sarkán, ahol a pampa kissé kiszélesedik. Az emberek arcáról izgalom és bizakodás sugárzik Krepuska néni felé, aki halk, de határozott hangon osztogatja utasításait:

– Stromfai kartárs és Povácsné előreosonnak a Sziget utcáig, s ha valami gyanúsat észlelnek, jeleznek a vödörrel. Vermes Öcsi, te becserkészed a Lehel piac felé eső részt. Blaskóczi Ica viszont a Pozsonyi út irányában deríti fel a környéket. Mi pedig itt elrejtőzünk és várunk.

Az előőrsök eltávozása után az expedíció tábort vert. A vadászok leültek felfordított vödreikre és szerény esélyeiket latolgatták. Ezek a gránitból faragott, nagyszerű fickók bizony hozzászoktak a kudarchoz. Hányszor kellett már lógó orral és üres vödörrel visszatérni szereteikhez! – Hát igen, a kegyetlen természet nem engedi át egykönnyen féltett kincseit az embernek. Ez a félelmetes dzsungel örök törvénye. – Közben feljött a nap. A trópusi hajnal kellemes hűvösségét szinte minden átmenet nélkül felváltotta a szörnyű kánikula. A jégvadászat legnehezebb része a várakozás. Türelmesen kitartani a tűző sugarak poklában. – Krepuska néni kifejezéstelen tekintettel szivarozott a járdaszélen és arcizma sem rebbent, amikor az eredménytelenül visszaérkező kémek jelentéseit hallgatta. A felületes szemlélő talán kissé érthetetlennek találta volna ezt a flegma viselkedést, de a jégvadászok vakon megbíztak benne, mert ismerték. Tudták, hogy Krepuska néni most kombinál. Egy-két apró, más számára talán teljesen lényegtelennek tűnő jelből tulajdonképpen csak több évtizedes tapasztalataira és hajszálfinom vadász ösztönére támaszkodva megpróbálja a lehetetlent, tudniillik kiokoskodni a jegeskocsik aznapi útját. S így is történt. Krepuska néni hirtelen felállt és kiadta a parancsot:

– Körülvesszük a Visegrádi utcai italboltot!

Az elfásult tekintetekben a remény tüze csillant fel. Mindenki szó nélkül követte a zseniális matrónát. Krepuska néni az italboltnál ravaszul békés járókelőknek álcázta embereit. – A percek ólomlábakon vánszorogtak. Szerencsére a vén róka szimata most sem csalt, és kisvártatva, nagy csörtetéssel megérkezett egy jegeskocsi. A vadászok ekkor a kocsi mögé rohantak és villámgyorsan sorbaálltak. Blaskóczi Ica, a bátor amazon pedig alkalmas helyet keresett az úttesten, ha netalántán az autó elé kell majd vetnie magát az elindítás megakadályozása céljából.

De ilyesmire most hálistennek nem került sor. A jegesek kegyes kedvükben voltak. Aránylag rövid jajveszékelés után, s némi borravaló-csalétek ellenében széttrancsíroztak pár tábla jeget a kiszolgáltatott páriáknak.

Krepuska néni elégedetten gyújtott rá egy újabb hatalmas szivarra. Ma jól sikerült a vadászat!

Dalmáth Ferenc

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220 – 63.4748 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850
INDEX: 25504